

PĂRTĂȘIA ȘI PSALMII PĂRTĂȘIEI **de H. ROSSIER**

I. PĂRTĂȘIA

Ce înseamnă părtășia pentru creștini? În primul rând, o parte comună "cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos" (1Ioan 1,3). Ea este rezultatul legăturii noastre cu Tatăl și cu Fiul.

Hristos ne-a descoperit pe Tatăl, ca astfel noi, ca și copii preaiubiți, să putem avea parte împreună cu El, cu Fiul, la dragostea Tatălui. Tatăl ne-a descoperit pe Fiul și, prin jertfa Acestuia, ne-a dat o parte comună cu El, cu Tatăl, la obiectul plăcerii Sale și ne-a legat cu Hristos în toate rezultatele lucrării Sale.

Însă faptul că noi avem parte cu Hristos și suntem legați cu El este numai o latură a părtășiei. Această parte o posedă toți credincioșii, fie că ei o înțeleg sau nu. Ei sunt legați cu Hristos în toate relațiile cu Dumnezeu; cu El, ca Fiu al lui Dumnezeu născut în această lume (potrivit cu Psalmul 2,7), ca moștenitor, ca Preot, ca Omul cel înviat care stă la dreapta lui Dumnezeu. Ei toți sunt aleși în El, ca să fie sfinți și fără prihană înaintea lui Dumnezeu în dragoste. Toți credincioșii au murit împreună cu El, au fost răstigniți, au fost înmormântați, au fost aduși la viață și au înviat împreună cu El; toți sunt îndreptățiți în El, au fost primiți, au fost făcuți plăcuți înaintea lui Dumnezeu, au fost așezați în locurile cerești și au fost uniți cu El într-un trup; toți vor fi numiți frați ai Săi, mireasa Sa. Cu toate că este foarte trist când un creștin nu cunoaște aceste lucruri, și poartă chiar o vină mare pentru această neștiință, aceste binecuvântări sunt partea tuturor răscumpăraților, fie că ei le cunosc sau nu.

Părtășia merge totuși mult mai departe. Ea conține părtășia în gânduri și sentimente, să fi una în simțire față de același obiect. Cu un cuvânt, părtășia este **s a v u r a r e a î n c o m u n a** persoanei și lucrărilor de care se are parte.

Această părtășie este pentru noi un izvor de **b u c u r i e** deplină (1 Ioan 1,4), căreia nu-i lipsește nimic și de care toți credincioșii pot avea parte. Noi ne bucurăm cu Tatăl și cu Fiul în gândurile lor, care le au Unul despre Celălalt, de toată desăvârșirea pe care Unul o găsește în Celălalt, și noi ne bucurăm de gândurile lor, pe care ei le au cu privire la noi. În Ioan 17 este exprimată cel mai clar părtășia dintre Tatăl și Fiul. Acolo noi învățăm că tot ce aparține Tatălui, aparține și Fiului, și tot ce aparține Fiului, aparține și Tatălui; că Tatăl și Fiul sunt una, Tatăl în Fiul și Fiul în Tatăl. Însă totodată aflăm și că - și aceasta este ceva minunat - Domnul Isus include și pe ucenicii Săi în această părtășie: "Ca și ei să fie una în noi. ...Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una". Pentru noi aceasta înseamnă că noi am fost sfințiți, așa cum este El; am fost trimiși în lume, așa cum a fost trimis El; despărțiți de lume ca și El; iubiți de Tatăl, așa cum este El și avem dreptul la propria Sa slavă. Pe scurt: noi suntem obiectul dragostei Tatălui și Fiului; avem parte de toate ostenele dragostei Lor.

Da, **d r a g o s t e a** este cea mai înaltă expresie a părtășiei. Este o dragoste reciprocă, o dragoste care se bazează pe Ființa lui Dumnezeu, și care a fost turnată și în inimile noastre, căci noi am fost născuți din Dumnezeu și posedăm natura Sa. Desigur, dragostea Tatălui și a Fiului este cu mult mai nemărginită și mai sublimă decât dragostea noastră; căci Dumnezeu este **D r a g o s t e** - noi nu suntem dragoste. În afară de aceasta, noi suntem pe acest pământ niște ființe limitate, slabe, rătăcitoare și nedesăvârșite. În cer însă, va fi într-un chip vrednic de Dumnezeu (ceea ce nu poate fi cazul în actuala noastră stare), cu toate că și atunci va fi numai rodul nemărginitei dragoste a lui Dumnezeu, care ne-a dăruit natura divină și ne-a dat dreptul să fim copii ai lui Dumnezeu.

Părtășia care există între Hristos și cei răscumparați ai Săi își găsește cea mai frumoasă exprimare în relațiile dintre El și Adunare, dintre mireasă și mire. Trei locuri din Cântarea Cântărilor ne prezintă într-un mod frapant dragostea miresei, în care se poate vedea o oarecare creștere. În capitolul 2,16 ea spune: "Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt a Lui". Ea se gândește aici în primul rând la ceea ce posedă ea: "Preaiubitul meu este al meu." Aceasta este foarte ușor de înțeles, însă prin aceasta dragostea Mirelui este minimalizată. În capitolul 6,3 mireasa spune: "Eu sunt a Preaiubitului meu, și Preaiubitul meu este al meu." Acum în inima ei ocupă primul loc ceea ce înseamnă ea pentru Preaiubitul ei. Ea cunoaște starea ei și de aceea știe cât de puțin a meritat această dragoste - ea, cea care nu și-a păzit propria vie (cap.1,6). Însă cu toate acestea, ea Îi aparține! Faptul că, cu toată nevrednicia ei, ea este obiectul unei asemenea dragoste o mișcă profund. Astfel, în capitolul 7,10 ea se gândește numai la ceea ce El face pentru ea: "Eu sunt a Preaiubitului meu, și dorința Sa este după mine." Dorința Lui este după mine! Faptul că dorința miresei este după Mire, în frumusețea și Harul Său desăvârșit, nu este de mirare. Dar că ea este cel mai înalt obiect al dorinței Sale, ar putea s-o deruteze, dacă ea n-ar ști că dragostea Lui este neschimbabilă. Pe când în ea nu era nimic de dorit, pe când ea era încă neagră și arsă de soare (cap.1,5-6), atunci El a descoperit-o ca pe o perlă foarte prețioasă. Cât de des îi spune El în Cântarea Cântărilor: "Tu ești frumoasă" (cap.1,15; 4,1,7; 6,4,10; 7,1,6)! Spre deosebire, ea Îi spune numai o singură dată: "Tu ești frumos, Preaiubitul meu" (cap.1,16). Aceasta arată clar, diferența dintre dragostea noastră și a Lui.

Însă, dacă între Mire și mireasă există o asemenea părtășie de dragoste, ce trebuie atunci să fie părtășia dintre Tatăl și singurul Fiul de la sânul Tatălui, și părtășia dintre Fiul devenit Om și Tatăl! "Eu rămân în dragostea Lui", spune Fiul în Ioan 15,10. Nici-un om nu va putea vreodată să pătrundă în adâncimea acestei părtășii. Și totuși ea este valabilă nu numai între Tatăl și Fiul, ci și pentru noi. Însă în ceea ce ne privește pe noi, această părtășie este condiționată; noi putem s-o deranjăm sau s-o întrerupem. De aceea Domnul spune: "Așa cum M-a iubit Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi; rămâneți în dragostea Mea" (Ioan 15,9). "Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și noi vom veni la el și vom locui împreună cu el" (Ioan 14,23). Părtășia noastră cu Tatăl și cu Fiul este legată deci de condiții.

Noi putem să savurăm această părtășie personal, sau în comun. Alături de aceasta, aspectul părtășiei este lucrul cel mai sublim; căci din aceasta curge lauda comună, adorarea și slujba divină a copiilor lui Dumnezeu. Apostolii, cărora le-a fost descoperit direct partea lor de părtășie cu Hristos, vestesc aceasta credincioșilor, ca astfel să poată avea părtășie cu ei (1 Ioan 1,3). Aceștia puteau să se bucure împreună cu apostolii de relațiile intime dintre Tatăl și Fiul și cei răscumparați. Deci, dacă savurarea părtășiei cu Tatăl și cu Fiul se găsea la apostoli și la credincioși, atunci în mod necesar era și între credincioși. Ei aveau "părtășie unul cu altul" (1 Ioan 1,7). Pe baza poziției lor binecuvântate, în care au fost așezați ei toți pe baza lucrării Domnului, ei puteau să se bucure împreună în relațiile lor comune cu Tatăl și cu Fiul.

Noi nu trebuie să uităm niciodată că Duhul Sfânt ca Persoană divină are totdeauna parte la această părtășie și este indispensabil legat de ea. De aceea în 2 Corinteni 13,13 ea este numită și "părtășia Duhului Sfânt". Duhul descopere pe Hristos și ne învață să înțelegem că noi suntem în El și El este în noi. El ne introduce în părtășia cu Tatăl și cu Fiul. El ne învață, ne vestește lucrurile privitoare la Hristos și ne conduce în tot adevărul.

Această acțiune a Duhului Sfânt în noi este legată totodată de Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt folosește Cuvântul, ca să realizeze și să mențină părtășia, așa cum El l-a folosit și la nașterea din nou (Ioan 3,5). Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre Hristos. Îl descopere pe El, care și El la rândul Lui ne-a descoperit pe Tatăl, așa cum este El acum în cer. Însă ni-L arată și pe pământ și ne leagă cu El în umblare și în mărturie. Duhul lucrează prin Cuvânt la inima credinciosului. Când acesta primește Cuvântul, acesta devine cea mai mare posesiune a sa. Îl descopere lucrarea lui Hristos și consecințele ei minunate. Credinciosul își găsește bucuria în Cuvânt, așa cum Tatăl și Fiul se bucură ca să i-L dea.

Inimile noastre se hrănesc, da, trăiesc din el; căci este un Cuvânt viu. Prin Duhul ne aduce în legătură directă cu Dumnezeu și cu Hristos. Ne descopere adâncimile lui Dumnezeu și se aplică la cele mai mărunte lucruri ale vieții noastre zilnice, așa cum citim în Psalmul 119.

Lumea nu cunoaște nimic din această părtășie. Ea nu are nici-o parte cu Tatăl (în afară de sensul din Efeseni 4,6, ca și Creatorul) și cu Fiul, nici-o parte în lucrarea Sa și credința în aceasta. Ea nu cunoaște nici pe Duhul Sfânt, care ne face să savurăm această lucrare.

T e l u l p r i n c i p a l al unui creștin în această lume ar trebui să fie părtășia; căci orice activitate, orice slujire, orice rod, pe care el îl poate aduce (Ioan 15,4), toată viața sa, își primesc puterea numai din această părtășie. Ea ne păzește de pașii greșiți, de rătăcire în umblare și învățătură; ea ne ține în despărțire reală de lume și principiile ei și ne păzește chiar aici pe pământ în pace și bucurie. **P ă r t ă - ș i a e s t e i z v o r u l c e l m a i a d â n c a l c r e ș t i n i s m u l u i p r a c t i c .** De aceea, cât este de dorit, să întretinem permanent părtășia cu Tatăl și cu Fiul ca pe cea mai mare comoară a noastră!

Părtășia cu Persoana lui Hristos

Părtășia este înainte de toate părtășia cu o p e r s o a n ă, și această Persoană este Fiul lui Dumnezeu. Așa se spune în 1 Corinteni 1,9; "Credincios este Dumnezeu, care va chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru." Fără El noi n-am fi putut avea nici-o părtășie; căci El Însuși spune: "Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl". Și la urmă El ne spune: "Mă duc la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru."

Însă această legătură se putea înfăptui numai prin moartea și învierea Sa. Fără acestea noi n-am fi putut avea nici-o parte cu Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos și cu Hristos Însuși. De aceea El este Acela pe care Duhul Sfânt, înainte de toate, Îl pune înaintea ochilor noștri. Și ce subiect este El, Mântuitorul, Mielul, Mirele Adunării Sale, Capul trupului Său, Întâiul născut dintre mai mulți frați, Capul familiei preoțești, Păstorul oilor, Domnul și Împăratul! Să-L ai pe El și să-L cunoști înseamnă să fi așezat în mijlocul binecuvântărilor veșnice. În El ni S-a descoperit Dumnezeu. Prin El am fost aduși la Dumnezeu. El este Cel care menține părtășia dintre noi și Dumnezeu și o reface atunci când ea s-a pierdut.

Părtășia cu Hristos în rezultatele lucrării Sale

Noi nu avem părtășie numai cu Persoana lui Hristos, ci și cu El în r e z u l t a t e l e l u c r ă r i i S a l e. El a înfăptuit deja lucrarea pe care I-a încredințat-o Tatăl. Cu privire la relațiile noastre cu Tatăl, lucrarea Sa este desăvârșită. În ceea ce privește scopul Său cu noi, acesta a fost pe deplin atins, așa că El se poate bucura deja de acum de noi. Lui Îi mai rămâne să ne introducă în Slava Sa. Atunci El va savura rodul muncii sufletului Său și va fi pe deplin satisfăcut; și noi vom împărtăși bucuria Sa. "Bucurați-vă împreună cu Mine!", spune Hristos ca Păstor în Luca 15,6. "Bucurați-vă împreună cu mine!", spune femeia (Duhul Sfânt) în Luca 15,9. "Dar trebuie să ne veselim și să ne bucurăm", cere în sfârșit tatăl întregii case a sa în Luca 15,32; căci fiul pierdut a fost găsit. Hristos nu numai ne-a răscumpărat, ci ne-a adus la Dumnezeu. Acolo noi putem sta în desăvârșirea Persoanei și lucrării Sale, pe care El a făcut-o pentru mântuirea noastră. Așa cum El este neprihănit și sfânt, suntem și noi prin El și suntem îndreptățiți și sfințiți în El. El a înviat și stă la dreapta lui Dumnezeu; noi am înviat împreună cu El și am fost așezați împreună cu El în locurile cerești. El este proslăvit și noi suntem în El. "Pe aceia care i-a îndreptățit, i-a și proslăvit." Hristos ne-a introdus împreună cu El în lumina curată a prezenței lui Dumnezeu.

Părtășia cu Persoana Sa cuprinde deci părtășia cu El în rezultatele lucrării Sale; căci numai pentru faptul că noi avem parte de aceste rezultate putem să stăm în prezența lui Dumnezeu în desăvârșirea lui Hristos, pe care El a câștigat-o pentru noi ca preț al morții Sale pe cruce. De aceea se spune în 1 Corinteni 10,16: "Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el părtășia sângelui lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea părtășia trupului lui Hristos?"

Părtășia cu Hristos în cântarea de laudă

Părtășia cu Hristos în rezultatele lucrării Sale are drept consecință părtășia cu El în cântarea de laudă. El Însuși spune: "Eu vreau să Te laud în mijlocul Adunării." Lauda pe care El o intonează aici împreună cu ai Săi, se îndreaptă spre Dumnezeu. Tatăl caută astfel de închinători. Subiectul laudei este Mântuirea pe care Dumnezeu a lucrat-o pentru Hristos, și Hristos pentru noi. Această laudă va fi adusă Tatălui. Așa este prezentat Mielul sfinților din cer, în Apocalipsa 5, ca obiect al laudei și bucuriei lor comune. El Însuși va găsi atunci bucuria Sa în rodul muncii sufletului Său: "El se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine, va cânta." (Țefania 3,17).

Părtășia cu Hristos în rugăciune

Răspunsul la r u g ă c i u n i l e noastre este, potrivit cuvintelor Domnului, de asemenea un rezultat al părtășiei: "Dacă rămâneți în Mine ("a rămâne" înseamnă totdeauna: să fi în părtășie) și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da" (Ioan 15,7). El Însuși este modelul desăvârșit chiar și cu privire la părtășia în rugăciune: "Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți" (Ioan 11,41,42). O inimă care este în deplină concordanță cu gândurile lui Dumnezeu va primi imediat răspuns atunci când își va îndrepta rugăciunea spre Dumnezeu. Duhul Sfânt va da curs rugăciunii și va da răspuns nemijlocit. Însă acest răspuns noi putem să-l primim și prin Cuvânt, pe care Duhul Sfânt îl îndreaptă spre inima noastră și în felul acesta El vine în întâmpinarea nevoilor noastre, pe care noi le-am rostit în rugăciune. Aceste lucruri aparțin experiențelor noastre zilnice.

Este însă deseori și așa, cum noi deseori găsim în Psalmi, că o rugăciune, cu toate că este o faptă de credință, nu este o expresie a părtășiei. Acesta este, de exemplu, cazul cu toate strigătele în nevoie din Psalmi și din profeți. Ele sunt tot așa de puțin expresia părtășiei, ca și strigătul pe cruce al Mântuitorului nostru Preaiubit, când El, pentru a ne salva, a fost părăsit de Dumnezeu. De aceea strigă El: "Dumnezeul Meu! Strig ziua, și Tu nu-Mi răspunzi; strig și noaptea, și tot n-am odihnă" (Psalmul 22,2).

Felurile de părtășie, despre care am vorbit până acum, se desfășoară înainte de toate în locurile cerești, chiar dacă ele își găsesc expresia și pe pământ. Sunt însă anumite laturi ale părtășiei care sunt în legătură cu pământul.

Părtășia cu Hristos în umblare

Există și o părtășie în u m b l a r e. În privința aceasta, în timpul umblării Sale pe pământ, Hristos a fost modelul desăvârșit, pe care noi ar trebui să-L urmăm. "Cine zice că rămâne în El, este dator să umble așa cum a umblat El" (1 Ioan 2,6). Enoh și Avraam au umblat cu Dumnezeu. Astăzi însă Hristos ca Om este modelul nostru în umblare. Noi am fost numiți p r i e t e n i ai Lui, și aproape că nu se găsește o expresie mai potrivită pentru această părtășie în umblare.¹ El ne numește și p r i e t e n i ai Săi. Cât de nimerit exprimă și această expresie părtășia! Un prieten este cineva pentru care te jertfești, cineva care ne împărtășește secretele sale (Ioan 15,15) și căruia noi putem să-i încredințăm pe ale

¹ Expresiile "a umbla cu El" și "a-L urma", caracterizează același grad al părtășiei. La prima, accentul cade mai mult pe încredere, la cea de-a doua, mai mult pe dependență.

noastre. Noi putem să-i acordăm încredere deplină, și el are aceeași încredere față de noi. El nu se interesează numai de problemele noastre, ci ne inițiază și pe noi în ale sale.

Părtășia cu Hristos în slujire și în mărturie

În ceea ce privește slujirea, noi toți suntem slujitori împreună cu Hristos. Ca și El, noi suntem chemați să slujim în mijlocul fraților noștri. Așa cum El ne spală picioarele, ar trebui și noi să ne spălăm reciproc picioarele. Astfel noi putem fi unelte în restaurarea părtășiei pierdute a fraților noștri. Domeniul slujirii este foarte mare. El nu rămâne limitat la familia lui Dumnezeu, ci se extinde la toată lumea. "Așa cum Tu M-ai trimis în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume" (Ioan 17,18). Noi așteptăm, ca și El, bucuria care a fost promisă robului credincios. Prin faptul că noi ne smerim asemenea Lui, putem să ne ridicăm capul ca și El.

În ceea ce privește mărturia în mijlocul unei lumi în care Mântuitorul nostru disprețuit și lepădat, a fost un străin și un călător - este aceeași mărturie pe care a depus-o El Însuși și Duhul Sfânt. Din păcate noi ar trebui să spunem mai dinainte că mărturia noastră așa ar trebui să fie. Nu a spus Domnul: "El (Duhul Sfânt) va mărturisi despre Mine. Însă și voi veți mărturisi" (Ioan 15,26,27)?

Părtășia cu suferințele lui Hristos

Mărturia include în mod necesar suferința. De aceea dorea apostolul Pavel să cunoască "părtășia suferințelor Lui" (Filip. 3,10). De aceea și apostolul Ioan putea să scrie că el era împreună cu frații săi, un tovarăș al suferințelor și perseverenței lui Isus Hristos (Apoc. 1,9). Domnul poate să spună bisericii din Filadelfia: "Tu ai păzit Cuvântul răbdării Mele" (Apoc. 3,10). Suferința împreună cu El este legată de nedespărțit cu bucuria și părtășia noastră (Fapte. 5,41).

II. PĂRTĂȘIA ÎN PSALMI

Găsim deja în Vechiul Testament toate felurile de părtășie, ca parte a credincioșilor - cu excepția trăsăturilor specifice care sunt în legătură cu descoperirea Tatălui și a lucrurilor din cer, care aparțin exclusiv Noului Testament. În Psalmi ne este prezentat subiectul părtășiei într-un chip cu totul deosebit. Desigur, Psalmii nu depășesc niciodată orizontul limitat al lui Israel. Dar și în relațiile Sale iudaice, găsim pe Hristos ca Mire (Ps. 45), ca Mare Preot și Cap al familiei preotești (Ps. 135), ca Vița de vie, adevăratul Israel (Ps. 80), ca Fiu al Omului (Ps. 8), ca Fiu al lui Dumnezeu (Ps. 2 și 102), ca Omul înviat (Ps. 22 și 110) și ca Păstorul (Ps. 23), ca să nu mai vorbim despre împărăția Sa, care este una din temele principale ale Psalmilor. Persoana Sa umple tot Vechiul Testament. Nu-L prezintă chiar și Legea - pe El, adevărata locuință a lui Dumnezeu, Chivotul legământului, Capacul ispășirii, Perdeaua, Altarul, Mielul? Nu se referă toate jertfele la El?

Pretutindeni unde în Psalmi este prezentată Persoana Domnului Isus, iese în evidență caracterul părtășiei într-un mod remarcabil. Ca în nici-o altă parte a Cuvântului lui Dumnezeu, este exprimată aici părtășia dintre Dumnezeu și Hristos - afecțiuni comune, gânduri, bucurii și nevoi comune, cântare de laudă comună. Rămășița credincioasă are totdeauna parte de acestea.

Aceasta este originea discuțiilor minunate dintre credincioși și Dumnezeu, dintre credincioși și Hristos, și dintre Dumnezeu și Unsul Său, cu privire la cei credincioși, așa cum noi le întâlnim în numeroși Psalmi. Acestea sunt cele mai sublime lucruri pe care noi le întâlnim în Psalmii alcătuiți în formă de dialog. Ele ne dau un gust anticipat al discuțiilor cerești viitoare. De aceea eu i-am numit deseori în mod deosebit "Psalmii părtășiei", fără ca prin aceasta să vreau a-i despărți de Psalmii în care părtășia este prezentată într-un mod personal. Unele locuri din profeți, ca de exemplu cel din Isaia 53, au același caracter. Dacă în cele ce urmează eu mă voi ocupa în mod deosebit de Psalmii concepuți sub formă de dialog, totuși părtășia personală cu Hristos în umblare, mărturie și suferință ocupă un spațiu mult mai mare în această Carte, ca să poți trece în tăcere pe lângă aceasta.

Noi am văzut deja, că părtășia fără Duhul Sfânt este imposibilă. Mereu auzim vocea lui în Psalmi, vorbind prin gura oamenilor inspirați de El. El este cel care ne împărtășește Cuvântul lui Dumnezeu. El este de asemenea, și Cel care pe de altă parte, aduce înaintea lui Dumnezeu gândurile, rugămintele și Cântările de laudă ale psalmiștilor, deci profetic, ale rămășiței.

În Psalmii dialog, de cele mai multe ori noi întâlnim numai doi vorbitori, însă niciodată mai mulți de patru: pe Jehova, Mesia, pe Duhul Sfânt (fie că El Însuși vorbește, fie că El se folosește profetic de experiențele psalmistului) și rămășița (sau credincioșii în parte), care vorbește sub călăuzirea Duhului Sfânt.² Lumea nu înțelege absolut nimic din aceste convorbiri. Chiar și cei credincioși, din cauza slăbiciunii și nedesăvârșirii lor, se pot bucura de relațiile lor cu Hristos numai cu ajutorul Duhului Sfânt. Sentimentele naturale și înțelegerea rațională eșuează total în această privință. De aceea în Psalmi vedem pretutindeni Duhul lui Hristos în rămășiță. Numai El dă înțelegere și bucurie în gândurile lui Dumnezeu. În Psalmii de care noi vrem să ne ocupăm găsim o părtășie desăvârșită între Jehova, Mesia și Duhul, care înfăptuiește această părtășie în cei credincioși.

De aceea "Psalmii părtășiei" sunt cei mai sublimi din toată Cartea Psalmilor. Ei ne prezintă desăvârșirea lui Hristos. Desigur asta nu înseamnă că în restul Psalmilor, Duhul Sfânt nu vorbește prin gura rămășiței credincioase. Hristos ia parte la suferința acesteia și o aduce înaintea lui Dumnezeu. Prin Duhul Său, El strigă către Dumnezeu, Își pune încrederea și speranța în El, și întreabă ca și rămășița: "Până când?" În felul acesta El exprimă în chip desăvârșit toate sentimentele rămășiței. Dumnezeu răspunde la această exprimare a inimii lui Hristos. Rămășița ia parte în mod conștient la toate aceste lucruri și laudă pe Dumnezeu pentru tot ceea ce El face în favoarea ei. De aceea în cea mai

² În mod corespunzător găsim în perioada Harului: pe Dumnezeu Tatăl, pe Dumnezeu Fiul și pe Duhul Sfânt, care pe de-o parte vorbește în Numele Tatălui și al Fiului, iar pe de altă parte, prin Adunare, sau prin credincioși.

mare parte a lor, Psalmii sunt rugăciuni, pe care credincioșii în necazurile lor le îndreaptă spre Dumnezeu. La aceasta însă, ei trebuie să aibă totdeauna certitudinea ascultării lor; căci rugăciunile care sunt rostite prin Duhul lui Hristos sunt totdeauna plăcute. Alți Psalmi conțin gândurile unor credincioși izolați, singuratici, alții dau învățătură, alții sunt sinteza căilor lui Dumnezeu cu poporul Său, etc. În afară de aceasta, găsim permanent în Psalmi, atenționări serioase adresate oamenilor nelegiuți și cu privire la judecata lui Dumnezeu asupra lor. Însă toate acestea nu au nimic a face cu părtășia.

Pe de altă parte, adorarea veșnică, prezentă și viitoare, stă în legătură strânsă cu tema "părtășia", așa că ea se va întâlni în mod necesar și în studiul nostru. Cum însă este imposibil ca o astfel de temă, cu un conținut așa de bogat, să fie tratată în totalitate în cadrul acestui studiu, nu mă voi opri mult la Psalmii de laudă ("Haleluia").

Înainte de a încheia aceste cuvinte introductive, doresc să pun pe inima cititorului încă un adevăr deosebit de practic. Acest studiu nu ne va aduce nici-un folos, dacă nu ne va conduce ca fiecare în parte să ne întrebăm personal în ce măsură inima noastră se găsește în părtășie cu Domnul. Să nu uităm, că nu este nimic mai sublim, dar și nimic mai ușor de distrus ca părtășia! *O a d i e r e*, o zguduie, u n g â n d r ă u, o p o r n i r e de încăpățănare, de care noi poate nici nu suntem conștienți, o distruge - ca să nu mai vorbim de miile noastre de păcate. Cum ar putea Dumnezeu să aibe părtășie chiar numai cu o singură dorință păcătoasă? Cât de important este de aceea să veghem permanent asupra noastră, ca să nu lășăm să pătrundă nimic care ar putea într-un fel oarecare să distrugă părtășia, care va fi în cer izvorul bucuriei noastre veșnice și al laudei noastre veșnice.

Iacov a găsit părtășia cu Dumnezeu abia în Betel, după ce și-a îngropat idolii sub terebinții din Sihem. Până în acest moment viața sa lungă, s-a derulat fără o adevărată părtășie cu Domnul, cu toate că el posedea prețioasa certitudine că el aparține Domnului. De am face și noi ca Iacov la Sihem!

Trebuie oare să ne descurajeze fragilitatea părtășiei? Să renunțăm oare la dorința de a nu o mai înfăptui neîncetat? Tocmai un asemenea gând ar fi un păcat; căci aceasta ar însemna că noi am vrea să fugim de Satana. Împotrivorul știe că noi devenim pradă a lui în momentul în care noi consimțim la vre-o tulburare a părtășiei noastre cu Domnul. Însă nu vrea tocmai Domnul ca bucuria noastră să fie deplină *c h i a r a i c i p e p ă m ă n t* (Ioan 15,11; 16,24; 17,13; 1 Ioan 1,4)?

Dacă suntem nefericiți, din cauză că prețioasa părtășie cu Domnul s-a pierdut, nu ar trebui să uităm că avem un izvor nesecat în slujba Mântuitorului nostru preaiubit ca *A p ă r ă t o r*. El nu așteaptă ca să exercite această slujbă abia atunci când noi înșine ne-am pus la adăpost. Dacă El ar aștepta după aceasta, s-ar putea întâmpla ca noi să ne petrecem toată viața fără savurarea relațiilor noastre de încredere cu Tatăl și cu Fiul. El exercită slujba Sa ca Apărător, fără ca noi să ne gândim măcar, și chiar înainte ca noi să fi înfăptuit vre-un păcat. Așa a fost de exemplu la Simon Petru. Este vorba deci de o slujbă *p e r m a n e n t ă*. "*Și dacă a păcătuit cineva - n o i a v e m un Apărător la Tatăl* (nu: noi vom avea un Apărător), *pe Isus Hristos, Cel Neprihănit*" (1 Ioan 2,1). Noi experimentăm realitatea activității Sale de Mijlocitor, când vedem cum El se pleacă ca să ne spele picioarele prin Cuvânt. Ce umilitor trebuie să fi fost pentru apostolul Petru, că Domnul Slavei a trebuit să se plece din pricina lui - fără spălarea picioarelor el n-ar fi putut avea "*nici-o parte* (asta înseamnă părtășie) *cu El*" în ceea ce privește poziția minunată, pe care El atunci a ocupat-o în mod simbolic, acum însă realmente în cer. Tot așa se comportă El și cu noi. Fără Apărătorul nostru noi nu am mai redobândi niciodată părtășia pierdută. Să ne gândim însă mereu la faptul că numai atunci o putem regăsi, când ne mărturisim zilnic sau imediat Tatălui, păcatele noastre. *E l e s t e c r e d i n c i o s* în ceea ce privește făgăduințele, pe care ni le-a dat, și drept cu privire la Isus Hristos, Apărătorul nostru, care stă tot timpul înaintea Lui. El ne va ierta păcatele și ne va curăți de toate nelegiuirile, prin care a fost întreruptă părtășia noastră cu El (1Ioan 1,9).

Ar trebui totdeauna să ne smerească adânc faptul că dăm prilej Domnului să ne spele picioarele. Și cât de bună este această smerenie pentru noi! Să ne ferim însă să obligăm pe Apărătorul nostru să ne slujească în acest fel. Noi a v e m părtășie cu Tatăl și cu Fiul; să nu ne-o pierdem! Și dacă ne-am pierdut-o spre paguba noastră și din propria vină, atunci să ne mărturisim păcatele cât mai repede posibil: n o i a v e m u n A p ă r ă t o r!

Doresc ca aceste rânduri să contribuie la faptul, ca noi să prețuim mai mult părtășia cu El și să ne păzim tot mai mult, ca să n-o pierdem! Domnul să ne dea Har, ca împreună cu oaia, ale cărei urme le găsim în Psalmul 23, să putem striga: "El îmi înviorează (sau: restaurează) sufletul; mă călăuzește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său".

Scriitorul acestor rânduri știe foarte bine că este mult mai bine să s a v u r e z i părtășia, decât să v o r b e ș t i despre ea. Cel mai mare țel al nostru ar trebui să fie p ă ș t r a r e a ei.

În câteva cuvinte, vreau să reiau cele spuse până acum. Părtășia este savurarea intimă a părții comune, pe care noi o avem cu Tatăl și cu Fiul. Expresia ei cea mai înaltă o găsiți în părtășia dintre Tatăl și Fiul. În afară de aceasta, părtășia cuprinde și bucuria asupra faptului că toată plăcerea lui Dumnezeu se odihnește asupra noastră și că în Hristos ni s-a descoperit dragostea Sa nesfârșită - o dragoste care întrece orice cunoștință. Această părtășie este izvorul și mobilul oricărei activități creștine. Ea este puterea în umblare, în mărturie și în slujire.

Dacă ne ocupăm cu modul și felul în care se întâlnește părtășia în Psalmi, ne atrage atenția în mod deosebit următoarea caracteristică: în deplina ei măsură găsim părtășia numai în Psalmii care ne prezintă P e r s o a n a l u i H r i s t o s, așa cum a fost El ca Om aici pe pământ, cum stă El acum ca Om la dreapta lui Dumnezeu și cum va apărea El în Slavă. Toți Psalmii care exprimă numai nevoile, dorințele și așteptările celor credincioși, nu intră în discuția noastră, cu toate că ei vorbesc despre o credință puternică și o deplină încredere. Același lucru este valabil și pentru Psalmii în care credincioșii în frica lor, în respingerile și necazurile lor strigă către Dumnezeu - și acest caracter îl au foarte mulți Psalmi. Cu toată această limitare, vreau totuși să arăt că părtășia va fi descoperită în adevărata ei dimensiune abia în Noul Testament. În Psalmi vedem ce este Hristos pentru Dumnezeu. Noul Testament ne arată în ce ne-a legat El cu Sine, pe noi răscumpărații Săi. Când în Psalmi este vorba de asemenea relații, atunci totdeauna este temelia iudaică. Vom vedea deseori, că anumite principii ale iudaismului le putem aplica în întregime la noi.

Dacă vrem să savurăm cu adevărat părtășia, atunci întreaga atenție a inimii noastre ar trebui să fie atrasă de Persoana lui Hristos. La aceasta nu ar trebui să uităm că, în primul rând El ne este prezentat ca C e l r ă s t i g n i t; căci p e c r u c e El a înfăptuit lucrarea care constituie temelia oricărei părtășii cu Dumnezeu.

Psalmii cu care ne ocupăm, așa cum a fost amintit, aparțin la ceea ce este mai sublim în toată cartea. Ei se aseamănă cu vârfurile acoperite de zăpadă, care se înalță din lanțul munților Alpi, și se ridică mai presus de toți Psalmii în care credincioșii rostesc înaintea Domnului mărturisirea vinei lor, chemările și implorările lor, dorințele și speranțele lor.

În sfârșit, vreau să mai spun încă odată, că aceste expuneri asupra "Psalmilor părtășiei" nu au pretenția să fie complete. Nici nu este intenția mea să fac o expunere continuă a cărții Psalmilor - alții au făcut-o deja mult mai bine decât aş putea s-o fac eu. Eu vreau să arăt în ce constă părtășia și care sunt consecințele ei. Faptul că numai Noul Testament ne descopere legătura celor credincioși cu Hristos cel proslăvit î n c e r, vom reveni mereu, de la Psalmul care ne vorbește n u m a i d e H r i s t o s, la părtășia s f i n ț i l o r cu El. Eu voi aplica deseori, ceea ce se spune în Psalmi despre Domnul, Unsul Său și rămășița iudaică, la Tatăl, Fiul și rămășița creștină.

III. PSALMII PĂRTĂȘIEI

PSALMUL 2

Părtășia noastră cu Hristos în domnia Sa

În Psalmul de față este exprimată părtășia într-un chip minunat. Dumnezeu Tatăl și Duhul Său laudă împreună meritele lui Hristos Cel lepădat de toți. De asemenea Ei sunt una și în ceea ce privește partea sublimă care I se cuvine. Și cel credincios se unește pe deplin în mintea sa, așa că el dorește să vadă cum oamenii I se supun din inimă, Lui, Domnului care va veni, Împăratului și Judecătorului, și el îi somează la aceasta (vers. 10-12).

Primele două versete sunt cuvintele profetice ale **D u h u l u i l u i D u m n e z e u**. Pentru prima dată ele au devenit realitate la cruce, când *"atât Irod cât și Pilat din Pont, împreună cu națiunile și popoarele lui Israel"* s-au adunat ca să se debaraseze de Unsul Domnului, de Robul Său Sfânt, Isus (Fapte. 4,27). Golgota ne-a prezentat un tablou **l i m i t a t** al acestui legământ al împăraților și popoarelor împotriva lui Hristos. Însă, ca în toate profețiile, această răscoală generală va deveni realitate în adevărata ei dimensiune abia la timpul sfârșitului. În fața acestor națiuni adunate împotriva Lui, Domnul - spre deosebire de odinioară, când le-a suportat insultele - va fi Împăratul Uns în Sion; și mânia Sa, care este anunțată în acest Psalm, se va dezlănțui împotriva dușmanilor Săi. Această strângere împreună a popoarelor din timpul sfârșitului, are drept scop să distrugă jugul Domnului, pe care ele îl simt acum. O asemenea amenințare este de nesuportat pentru națiuni, în timp ce mai înainte au suportat fără răzvrătire îngrozitorul jug al fiarei romane și al lui Antihrist. Faptul că această răscoală va izbucni pe deplin abia în timpul sfârșitului, cuvintele celui de-al treilea verset nu sunt amintite în Faptele Apostolilor: *"Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!"*

În versetele 4-6, Duhul Sfânt redă cuvintele Tatălui despre Acela care a făcut ce este plăcut înaintea Lui: *"Totuș, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt!"* (vers. 6). Dumnezeu nu lasă în seama nimănui, ca să facă cunoscut gândurile Sale despre Fiul Său. El vestește triumful Acestuia, prin aceasta dă o lovitură în față dușmanilor Săi și disprețuiește nebunia lor. Ce satisfacție trebuie să fie pentru inima Lui, să vadă pe Fiul Său începând să domnească! Atunci El va exercita supremația și autoritatea Sa asupra unei lumi care L-a lepădat - după ce El a așteptat așa de mult după ziua în care Iehova Îl va unge ca Împărat peste Sion și Îl va face Domnitor peste întreg pământul. Mai târziu vom vedea în Psalmul 110, că deja înainte de acest moment Dumnezeu L-a așezat la dreapta Sa ca și Cap al domniei cerești.

În versetele 7-9 **D o m n u l I s u s** Însuși ia cuvântul: El povestește despre "hotărârea", acea decizie a lui Dumnezeu, pentru a cărei împlinire a contribuit în cele din urmă până chiar și ura oamenilor, așa cum se spune în Faptele Apostolilor 4,28: *"... Să facă tot ceea ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău."* Ce mare valoare are pentru inima lui Hristos ceea ce Tatăl a făcut pentru El! Cât de mult prețuiește El cuvintele, din care El Însuși, ca Fiu al Omului, a trăit! Cu câtă dragoste vorbește El despre acestea! *"Voi vesti hotărârea Lui: DOMNUL Mi-a zis: "Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut"* (versetul 7). Despre acest Om, născut dintr-o femeie și care de la nașterea Sa a fost repudiat, despre acest Copil micuț, care S-a născut într-un staul - despre El declară Dumnezeu, că El este Copilul Său și îngerii să se închine Lui! *"Cere-Mi și-Ți voi da popoarele de moștenire și marginile pământului în stăpânire. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma în bucăți ca pe vasele unui olar"* (versetele 8-9). Într-o deplină supunere, Fiul acceptă locul de umilință, care I-a fost desemnat prin voia lui Dumnezeu. El păzește poruncile Tatălui Său și rămâne în dragostea Sa. Aceasta este mâncarea din care se hrănește El. El proslăvește pe Tatăl pe pământ și se încrede în El, în ceea ce privește înălțarea Sa. În deplină dependență, El așteaptă momentul când Dumnezeu va spune: *"Cere-Mi!"*, și El va fi înălțat ca Împărat peste tot pământul.

Noul Testament ne învață însă că El va împărați domnia Sa cu Adunarea. El îi va da putere peste națiuni și ea le va pășuna cu o nua de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, așa cum și El a primit de la Tatăl Său (Apocalipsa 2,27). Să observăm însă că tot ceea ce se vorbește în Apocalipsa 2 despre părtășia noastră împreună cu Domnul Hristos în timpul domniei Sale este lăsat la o parte în psalmul nostru. Vom vedea și alte exemple cu privire la această situație; căci de îndată ce este vorba de privilegiile Adunării, Vechiul Testament tace. Israel nu are aceeași parte ca și noi. El nu va domni împreună cu Hristos, ci va fi un popor foarte ascultător, asupra căruia va domni Domnul Isus împreună cu Adunarea Sa. În același timp El va domni împreună cu ea asupra națiunilor. În felul acesta noi vom avea părtășie împreună cu El în împărăția Sa.

Însă părtășia noastră cu Domnul Isus este exprimată și altfel în acest Psalm. În timp ce credincioșii se bucură de cuvintele pe care Tatăl le adresează Fiului, ei simt nevoia să vestească oamenilor ce se va întâmpla în curând. Aceasta va fi "*Evanghelia Împărăției*", când mesagerii rămășiței iudaice vor striga împăraților pământului: "*Slujiți DOMNULUI cu frică și bucurați-vă tremurând!*" (versetul 11). Pentru noi creștinii, această Evanghelie este astăzi "*Evanghelia Harului*". Noi o vestim, înainte ca Domnul Isus să ne unească cu Sine în domnia Sa, în utilizarea "nuielei Sale de fier". Strigătul nostru spune: aruncați-vă jos înaintea Fiului, ca să ascultați de El, cu reverența care I se cuvine, cu tremurul, care se cuvine din partea voastră înaintea lui Dumnezeu, dar și cu bucurie, dacă vă este cunoscut că lucrarea de pe cruce va deschis intrarea la El, în Har.

Ca și rămășița iudaică, noi strigăm din depărtare oamenilor: "*Sărutați pe Fiul, ca să nu se mânie și să nu pieriți pe calea voastră; căci mânia Lui este gata să se aprindă*" (versetul 12). El merită toată afecțiunea voastră. Supuneți-vă de aceea Lui, în dragoste și reverență, căci astăzi El vrea încă să vă fie Mântuitor! Va fi El oare și mâine? Dacă mânia Sa este gata să se aprindă, va fi prea târziu. "*Ferice!*" este valabil pentru toți "*care se încred în El*".

Din ultimele versete ale acestui Psalm învățăm deci, că părtășia cu Domnul Isus este și punctul de plecare al activității evanghelice.

PSALMUL 8

Unirea noastră cu Fiul Omului în domnia Sa universală

În primul verset al acestui Psalm este rămășița, și nu Duhul, ca în ceilalți Psalmi, care privește puterea sublimă a DOMNULUI, exprimând: "*DOAMNE, Domnul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalță mai presus de ceruri.*" Iehova, acest Domn al rămășiței, este Hristos. Ochii credincioșilor parcurg parcă pământul și văd pretutindeni scris Numele Fiului Omului, acest Nume minunat, pe care oamenii Îl vestesc în mare grabă uni altora. Aceiași ochi privesc cerurile care au fost create și văd pe Fiul Omului, cum El domnește peste ceruri, lucrarea mâinilor Sale, în Paradisul lui Dumnezeu. El este prezentat în măreția Sa ca Acela care El însuși S-a așezat peste ceruri. Aceasta ne amintește de cuvântul pe care îl găsim în Evrei 1,3: "*a făcut prin Sine curățirea păcatelor și S-a așezat la dreapta Măririi, în locurile prea înalte.*"

Însă cine Îl va lauda în ziua Slavei Sale? La nașterea Sa, îngerul Domnului, împreună cu o mulțime de oaste cerească au vestit mai dinainte sosirea zilei care este anunțată în Psalmul nostru: "*Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!*" (Luca 2,14). Și când El a intrat în Ierusalim ca Împărat al păcii, mulțimea poporului, prin Duhul profetic, a anticipat momentul de care este vorba aici, stigând: "*Pace în cer și slavă în cele preaînalte!*" (Luca 19,38). Timpul de pace

și slavă pe pământ nu venise încă. Dimpotrivă, se apropiase timpul în care să fie vestite cele referitoare la "cele preainalte", la care El urma să se urce curând, pe baza puterii învierii Sale. Dacă mulțimea poporului ar fi tăcut, atunci ar fi strigat pietrele; căci Dumnezeu voia să arate profetic totul mai dinainte, să arate care va fi partea Domnului Isus în lumea viitoare, așa cum El a descoperit ucenicilor pe muntele schimbării la față.

Însă cine Îl va preamări deci, atunci când El ca Fiul al Omului va primi domnia Sa universală? Nu vor fi îngerii, ci copiii: *"Din gura copiilor și a pruncilor care sug, Ți-ai scos o întăritură de apărare împotriva protivnicilor Tăi, ca să astupi gura vrăjmașului și omului cu dor de răzbunare"* (versetul 2). În fața unei asemenea slave, Dumnezeu vrea să nimicească orice aroganță omenească. Privilegiul de a lăuda pe Fiul Omului revine pruncilor care sug și copiilor. Numai pe ei se întemeiază puterea Sa; căci trebuie să fi născut din nou, ca să poți intra în împărăția Sa.

În versetele 3-8 nu mai este rămășița în general, care laudă Slava Fiului Omului, ci fiecare credincios p e r s o n a l. Cu privire la minunea creațiunii, duhul omenesc nu poate pricepe că cerurile cu miriadele lor de stele au fost create pentru omul (Enos) muritor, care din cauza căderii lui în păcat stau sub judecata morții. Da, ar fi fost de neînțeles dacă ele ar fi fost făcute numai pentru fiul omului (Adam), pe când acesta era încă nevinovat și nu căzuse încă în păcat. Însă D u h u l S f â n t ne dă dezlegarea acestei enigme. În gândurile lui Dumnezeu toată creațiunea este așternut picioarelor numai C e l u i d e - a l d o i l e a A d a m, pentru că El, Fiul lui Dumnezeu devenit Om, din pricina suferințelor morții a fost pentru puțin mai prejos decât îngerii și pentru că El a devenit Om, pentru ca s ă p o a t ă murii și să împlinească hotărârile lui Dumnezeu cu privire la mântuire.

Ochiul credinciosului vede aici pe Hristos în trecut, prezent și viitor:

În trecut toate lucrurile au fost create pentru El - *"Cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale"*.

În prezent, după ce a fost coborât pentru puțin mai prejos decât îngerii, El este la dreapta lui Dumnezeu, încoronat cu slavă și cu cinste. În viitor t o a t e v o r f i p u s e l a p i c i o a r e l e L u i.

Aici pășește Noul Testament în prim plan, ca să ne descopere ceea ce nu putea fi făcut cunoscut nici în Psalmi și nici în vre-o altă carte a Vechiului Testament: l e g ă t u r a n o a s t r ă c u E l, ca Adunare a Sa. Noi știm, că noi avem parte de tot și vom savura tot ceea ce Dumnezeu I-a dat pe baza lucrării Sale. Noi vom fi părtași ai Slavei Sale, așa cum și El a fost părtaș la starea noastră josnică, prin aceea că El a luat asupra Lui păcatele noastre. Dumnezeu I-a supus toate la picioarele Lui, însă El *"L-a dat să fie și C a p p e s t e t o a t e l u c r u r i l e A d u n ă r i i, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți"* (Efes. 1,22-23). Așa cum noi am văzut deja în Psalmul 2, această unire și părtășie a Adunării cu El este trecută complect cu vederea și în Psalmul 8, căci acest Psalm pune în prim plan numai Slava Sa personală.

Dacă Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți, pe El Întâiul, cu siguranță și noi vom fi înviați la venirea Sa. Și cum Dumnezeu Îi va supune picioarelor Lui și pe ultimul dușman, moartea, și noi vom fi puși peste toate lucrurile și vom fi îmbrăcați în nemurire. Atunci moartea va fi pentru noi înghițită de biruință (1 Corinteni 15,27,54), și Însuși Dumnezeul păcii va nimici pe Satana sub picioarele noastre (Romani 16,20).

Potrivit cu Filipeni 3,21, Hristos, care *"poate să-și supună toate lucrurile"*, va folosi această putere la venirea Sa, ca să ne transforme asemenea trupului Său de slavă. În Evrei 2, 8-10 citim că dacă El a suferit, atunci El a făcut-o cu scopul ca *"să aducă pe mulți fiii la Slavă"*, în timp ce El așteaptă ca toate să-I fie supuse.

În orice privință deci, noi avem parte cu El în rezultatele minunate ale lucrării Sale. De aceea noi putem, cu deplină bucurie să laudăm pe Acela care, după ce a fost pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii, I-a plăcut să ne unească cu Sine Însuși - mai presus de "aceste duhuri slujitoare" -, ca astfel noi să ne putem bucura împreună cu El de Slava Sa ca Fiu al Omului.

PSALMUL 16

Unirea noastră cu Hristos în slujire

În lumina Noului Testament am văzut în Psalmul 2 unirea noastră cu Hristos în Domnia Sa: Psalmul 8 ne-a arătat părtășia noastră intimă cu Fiul Omului, când toate vor fi supuse la picioarele Lui. În Psalmul 16 vedem cum Hristos, ca Slujitorul desăvârșit, se face una cu aceia care sub influența Duhului Sfânt se căiesc și mărturisesc păcatele lor înaintea lui Dumnezeu. Aceștia sunt aceia pe care El îi numește "*sfinții care sunt pe pământ*" și "*cei mai aleși*". El nu se poate face una cu ceva care vine din carne; căci în carne nu locuiește nimic bun, și niciodată nu poate sta împreună ceea ce este sfânt cu ceea ce este rău. Însă tot ceea ce Dumnezeu lucrează într-o inimă este bun și demn de El, în orice direcție ar îndrepta El consecințele acestei lucrări; și cu o asemenea lucrare Domnul se poate uni pe deplin. Păcătoșii care se pocăiesc sunt pentru El "*cei mai aleși de pe pământ*"; și când El vede că prin mărturisirea păcatelor lor ei se smeresc până la botezul pocăinței, El se face una cu ei în aceasta.³

Pe de altă parte acest Psalm exprimă și *d e p l i n a p ă r t ă ș i e c u D u m n e z e u*, care umplea inima lui Hristos, pe când El era ca Slujitor în această lume: "*Căci Fiul Omului nu a venit ca să I se slujească, ci ca să slujească*" (Marcu 10,45). Partea a doua a acestui verset: "*și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți*", nu este amintită în Psalmul 16 (aceasta devine realitate abia în Psalmul 22), în timp ce aici orice detaliu contribuie la schițarea unui tablou complet al Slujitorului desăvârșit. În lucrarea Sa de răscumpărare, Domnul Isus stă absolut singur; acesta este singurul punct în care noi nu putem avea nici-un fel de părtășie cu El. Totuși noi avem, așa cum vom vedea mai târziu, părtășie cu El în *t o a t e r e z u l t a t e l e* lucrării Sale.

În Psalmul 16, *p ă r t ă ș i a n o a s t r ă c u E l î n l u c r a r e* poate fi desăvârșită. Pe de-o parte nu ne rămâne nimic altceva de făcut, decât numai să ne plecăm în adorare, atunci când privim drumul Său inimitabil ca Slujitor desăvârșit, drum de pe care nimic nu putea să-L abată. Pe de altă parte, prin slujba Sa El ne-a lăsat un exemplu. Fără îndoială, copia nu va fi niciodată ca și modelul. Însă noi trebuie să studiem trăsăturile de caracter ale Modelului nostru, ca să slujim lui Dumnezeu într-un chip plăcut și să reflectăm înaintea lumii, trăsăturile Domnului Isus. Domnul Însuși dorește ca noi să avem deplină părtășie cu El în slujire: "*Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti*" (Ioan 12,26).

Să revenim acum mai aproape la învățăturile prețioase ale acestui Psalm.

"*Păzește-Mă, Dumnezeule, căci în Tine Mă încred!*" (versetul 1). Aceste cuvinte: "*În Tine Mă încred*" sunt expresia întregii vieți a lui Hristos ca Slujitor pe acest pământ. Această caracteristică iese în mod deosebit în evidență în cel de-al doilea capitol al Epistolei către Evrei (versetele 12-13). După ce pe baza învierii Sale ne-a făcut una cu Sine, în primul rând în ceea ce privește *r e l a ț i i l e* Sale cu Dumnezeu, Tatăl, apoi ca Adunare în *c â n t a r e a d e l a u d ă* (potrivit cu Psalmul 22), El ne unește cu Sine, potrivit cu Isaia 8,18, și în ceea ce privește mărturia: "*Iată, Eu și copiii pe care Mi i-a*

³ Psalmul 2 ne prezintă pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, Fiul lui David, Mesia și Împăratul, așa cum noi Îl vedem în Evanghelia după Matei. Psalmul 8 ne arată pe Hristos ca Fiu al Omului, ca și Evanghelia după Luca. În Psalmul 16 El este Slujitorul, ca și în Evanghelia după Marcu.

dat Dumnezeu." Însă între cântarea de laudă și mărturie, potrivit cu Isaia 8,17 și primul verset al Psalmului nostru, El spune: "*Eu vreau să-Mi pun încrederea în El*" (vezi Evrei 2,11-13). Aici nu este vorba nici de adorare și nici de slujire, ci de s l u j b a S a p e r s o n a l ă. Mai trebuie adăugat că în aceste cuvinte este cuprinsă nu numai slujirea Sa, ci și întreaga Sa viață personală?

Expresia "*Eu vreau să-mi pun încrederea în El*", revine mereu în Psalmi, și anume cu privire la toate împrejurările rămășiței, care și-a luat pe Hristos ca model.⁴

Credincioșii trec prin momente de frică, stâmtorare și tot felul de pericole. Ei sunt înconjurați de dușmani; ură, defăimări și calomnieri se revarsă asupra lor și moartea îi amenință continuu. Hristos a luat parte la toate aceste strâmtorări. El S-a încrezut în Dumnezeu și a fost păzit; El putea spune: "*Chiar și trupul Mi se odihnește în siguranță. Căci nu vei lăsa sufletul Meu Locuinței Morților... Îmi vei arăta cărarea vieții.*" Această încredere deplină este cea care face din El ca Slujitor, un model desăvârșit pentru toți câți Îl urmează și ca și El găsesc pe acest drum izvorul bucuriei depline: "*De aceea inima mi se bucură și sufletul mi se veselește*" (versetul 9).

Primul verset al Psalmului nostru ne arată că încrederea în Dumnezeu exclude orice încredere în sine însuși. Hristos nu ar fi fost Slujitorul desăvârșit, dacă El nu ar fi spus: "*păzește-Mă, Dumnezeule!*" Aceasta este desăvârșirea Sa ca Om. Însă în ceea ce ne privește pe noi, să rostim sentimentul nedesăvârșirii noastre. Slăbiciunea noastră dă naștere în noi la nevoia de a fi păziți, în timp ce la Hristos era tocmai poziția desăvârșirii, pe care El a primit-o prin Har, care L-a făcut să vorbească așa.

În versetele 2 și 3 rămășița, s-au mai exact, Duhul lui Dumnezeu în rămășiță, se referă la Domnul: "*Eu zic DOMNULUI: "Tu ești Domnul meu! Bunătatea Mea nu ajunge până la Tine! Sfinții, care sunt în țară, oamenii evlavioși, sunt toată plăcerea mea.*" Bunătatea Slujitorului ca Om, nu se ridică la cea a Maestrului său, pe care El Îl recunoaște ca Domn. Ce cuvânt minunat din gura Lui Hristos! "*Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, afară de Unul singur: Dumnezeu*" (Marcu 10,18). Domnul ocupă aici locul unui om, care este dependent de bunătatea lui Dumnezeu, ca să fie păzit. El nu vrea să fie păzit prin propria bunătate, pe care cu siguranță s-ar fi putut baza. Unde ar fi rămas atunci poziția Sa ca Om dependent și de Slujitor? El nu a făcut ca primul Adam, care "*a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu*", ci "*S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat c h i p d e r o b, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S - a s m e r i t și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.*" Această smerenie de bună voie a Fiului a fost plăcută Tatălui, așa cum aceia care s-au coborât în botezul lui Ioan și s-au pocăit, au fost plăcuți Fiului. De aceea în același moment s-a deschis cerul deasupra Lui și Duhul S-a coborât ca să pecetluiască această desăvârșire și să-I dea dreptul să boteze cu Duhul Sfânt (Ioan 1,33).

Aceste două trăsături de caracter ale desăvârșirii Sale ca Slujitor - încrederea Sa în Dumnezeu și facerea Sa una, cu orice preț, cu aceia care au făcut primul pas pe calea credinței și care au fost pentru El "*cei mai aleși*" și "*sfinții care sunt în țară*" - ele I-au adus declarația Tatălui: "*Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Eu am găsit toată plăcerea Mea*".

"*Ei sunt toată plăcerea Mea.*" Când Domnul Isus S-a lăsat botezat de Ioan, aceasta a fost o treaptă de umilire, pe care numai crucea putea s-o întreaacă. Însă tot așa, această faptă era o expresie a dragostei,

⁴ Cuvântul "î n c r e d e r e" este o expresie caracteristică în Psalmi. În ebraică îi corespund trei cuvinte: c h a s a h (în Psalmul 16,1) înseamnă: refugiu și protecție în privința pericolelor, dușmanilor și a unui viitor amenințator. Această expresie caracteristică (când este vorba să cauți protecție și refugiu la Domnul) se întâlnește de 24 de ori în Psalmi și de 5 ori în restul Vechiului Testament.

Cel de-al doilea cuvânt c h a k a h, este foarte rar folosit, se găsește numai de două ori în Psalmi și potrivit Septuaginta este citat în Evrei 2,13, ca traducere la Isaia 8,17. Are un caracter foarte general: să te încrezi în Domnul, să-ți pui încrederea în El. Cel de-al treilea cuvânt, b a t a c h, este folosit deseori și se întâlnește de multe ori în Psalmi. Înseamnă: să te încrezi în Dumnezeu, să te reazimi pe El sau să pui asupra Lui tot ceea ce vine de la El; și este mereu în opoziție cu tot pe ceea ce se bazează oamenii.

care numai la cruce a strălucit într-o măsură mult mai mare. Această dragoste L-a mânat jos pe pământ, ca să slujească lui Dumnezeu și oamenilor. Ea a găsit un loc de odihnă numai acolo unde Harul a aruncat primele semințe de semănat în inimile sărmanilor păcătoși.

După ce rămășița sub călăuzirea Duhului, s-a îndreptat spre Hristos în versetele 2 și 3, în versetul 4 ia ea însăși cuvântul. Ea nu își mai ridică privirea spre D u m n e z e u sau spre s f i n ț i, ci spre l u m e. Acolo ea găsește numai întuneric și depărtare de Dumnezeu - o scenă respingătoare pentru Robul Domnului. Ei "*aleargă unul după altul*" (în realitate Antihrist își va supune pe iudeii necredincioși); jertfele lor sunt o urâciune pentru Slujitorul Domnului; numele lor nu va fi pe buzele Sale. Lumea este pentru El ceva complet străin. El trăiește ca adevăratul nazireu, cu totul închinat lui Dumnezeu.

Ce contrast, când vorbește El apoi Domnului (versetele 5-6)! El este adevăratul Slujitor, adevăratul Levit, care nu are pentru Sine nici-o parte aici pe pământ. Partea Sa de moștenire, lozul Său, este D O M N U L Î n s u ș i (Iosua 13,33). Cu El stă El deasupra tuturor pericolelor, greutăților și dușmanilor; nici-o furtună nu-L face să Se clatine. Cine ar fi spus la vederea unui asemenea drum neted, netulburat și plin de bucurii, că acest drum conduce peste prăpastii, prin valurile înfuriate ale mării, că el duce în jos spre cruce - mereu mai jos, până la judecată, până la părăsirea de către Tatăl, și la moarte?

Inima Sa se bucură. Cum este posibil aceasta? Bucurie în fața mormântului? Da, căci: "*Și trupul Mi se odihnește în liniște.*" Bucurie în fața Șeolului, a locuinței sufletelor după moarte? Da, căci: "*Nu vei lăsa sufletul Meu Locuinței Morților.*" Bucurie în fața morții trupului și a putrezirii, care inevitabil așteaptă pe orice om muritor? Da, căci: "*Nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea.*" În fața tuturor acestor lucruri îngrozitoare, pentru Domnul nu era decât un singur drum. Drumul morții, spui tu? Nu, cel al v i e ț i i, drumul care Îl conduce prin moarte înaintea Feței lui Dumnezeu, la dreapta Sa, în savurarea deplină a părtășiei fără margini cu Tatăl Său. Aceasta este ceea ce în Evrei 12,2 este numit "*bucuria care Îi era pusă înainte*". Aceasta este și bucuria noastră; căci bucuria Lui este bucuria noastră. Noi putem s-o savurăm deja acum, așa cum a savurat-o El în slujba Sa aici pe acest pământ. El nu spune: "*Înaintea Feței Tale v o r f i bucurii nespuse*", ci, "*s u n t înaintea Feței Tale*". Ele erau pentru El aici î n a c e a s t ă l u m e, așa cum ele sunt acum pentru El în cer. Această moștenire prețioasă, prezentă și veșnică ne-a lăsat-o El nouă aici jos - părtășia în slujire și bucuria deplină a părtășiei cu Dumnezeu. Sunt oare mulți Psalmi între Psalmii părtășiei, care să se asemene cu acesta? Dumnezeu ne-a chemat la părtășia Fiului Său Isus Hristos, și Acesta ne-a introdus în părtășia cu Tatăl Său. Noi însă n-ar trebui să uităm că noi avem nevoie de lumina Noului Testament, ca să putem înțelege din acest Psalm părtășia noastră cu Hristos - părtășia noastră cu El în slujire, în despărțirea de lume, în devotamentul față de Dumnezeu, în superioritatea față de împrejurări, în siguranța deplină a unui viitor minunat de cealaltă parte a morții, părtășia noastră cu El în bucuria deplină și prezentă înaintea Tatălui și savurarea binecuvântărilor cerești, în timp ce noi așteptăm realizarea deplină a tuturor acestor lucruri în slavă. Da, numai Noul Testament ne descopere ce înseamnă s ă f i u n a c u E l î n b u c u r i a S a. "*V-am spus aceste lucruri, pentru ca b u c u r i a M e a să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină.*" "*Spun aceste lucruri în lume, pentru ca să aibă în ei b u c u r i a M e a deplină*" (Ioan 15,11; 17,13). Aceleași sunt valabile și în ceea ce privește despărțirea de lume. Dacă în Psalmul 16 Îl vedem ca pe adevăratul și singurul Nazireu și Levit, Îl auzim spunând în Noul Testament: "*Lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, așa cum n i c i E u n u s u n t d i n l u m e*" (Ioan 17,14.16). Și așa cum Dumnezeu I-a făcut cunoscut drumul vieții, și noi cunoaștem acest drum î n E l, Cel care este calea, adevărul și viața. El ne-a adus la Tatăl, pentru ca acolo unde este El, să fim și noi cu El (Ioan 17,24).

PSALMII 22 și 21,22

Unirea noastră cu Hristos cel înviat

Acest Psalm ne arată diferența absolută dintre noapte și zi, dintre moartea și învierea lui Hristos. Găsim aici mai întâi o emoționantă descriere a scenei crucii, așa cum nici-un alt loc din Vechiul Testament nu o redă. Domnul Isus este singur; nimeni nu se gândește la El; lumea ademenită de Satana Îl respinge și-I provoacă cele mai infame chinuri. El este părăsit de toți, chiar și de ucenicii Săi; orele de întuneric Îl înconjoară și cuprind și sufletul Lui. El este făcut păcat, blestem, este părăsit de Dumnezeu. Toate aceste adâncimi ale suferinței le-a suportat El, pentru că Dumnezeu în dragostea Sa a hotărât să ne mântuiască.

Noi nu contribuim cu nimic la această lucrare unică, în afară de păcatele noastre. Noi putem crede în aceasta, dar nu putem s-o înțelegem. Dragostea lui Dumnezeu, care a ales creatura pierdută, murdărită, pe dușmanii Săi, ca să-i introducă în Slava Sa, este în realitate de neînțeles.

De îndată ce a avut loc învierea lui Hristos (versetul 21), totul a devenit altfel. Dumnezeul Său, care nu l-a răspuns, pe când El striga ziua și noaptea către El, Îl ascultă acum "*din carnea bivolului*". După ce sângele Său prețios a fost vărsat, El Îl ia din moarte. Abia atunci aude Dumnezeu strigătul Său, lacrimile Sale, rugăciunile Sale și implorările Sale, prin aceia că prin înviere El Îl eliberează din moarte.

Pe baza acestei mântuirii Domnul Isus obține din partea lui Dumnezeu o familie, frați, în timp ce mai înainte El a fost singur. Acum El le vestește Numele Tatălui, și ei devin copii ai lui Dumnezeu (Ioan 20,17). Astfel noi avem părtășia cea mai deplină care s-ar putea imagina cu Tatăl și cu Fiul. Noi savurăm dragostea minunată a Fiului, pe care noi Îl înconjurăm acum ca frați ai Săi, și dragostea Tatălui. În această relație cu Dumnezeu, de care El însuși se bucură, ne-a așezat Domnul Isus.

Ca rod al învierii Domnului, găsim o a doua binecuvântare: "*Te voi lăuda în mijlocul adunării*". Priveliștea oferită de aceste două versete, cu siguranță este cea mai măreață și sublimă pe care Vechiul Testament o oferă.

Creștinii înțelegători cunosc tabloul slujbei divine din Apocalipsa 5, unde Mielul tăiat este subiectul adorării. Toți sfinții proslăviți sunt uniți acolo în jurul tronului, al cărui punct central este ocupat de Miel. Există o părtășie desăvârșită între sfinți în cântarea de laudă, care se înalță spre El și care este reluată de miriadele de îngeri și de toată creația, până la nesfârșit. Acest tablou minunat se deosebește însă de acela pe care noi Îl găsim în Psalmul 22. Aici Tatăl este subiectul adorării, și Hristos însuși, ca Omul înviat, intonează cântarea de laudă. El a putut să cuprindă părăsirea de Dumnezeu în toată adâncimea ei, însă a trăit toată și mărimea mântuirii, care l-a scos din întunericul mormântului și l-a înălțat în lumina deplină a prezenței Tatălui Său.

El cântă cântări de laudă în mijlocul Adunării. El unește deci pe toți frații Săi cu Sine, în desfătarea oferită de prezența lui Dumnezeu. Ca urmare a învierii lui Hristos, a sosit ora în care adevărații închinători se închină în Duh și adevăr. Această oră este amintită aici profetic, ca și în Ioan 4,23, cu toate că acolo este foarte aproape. Totuși Domnul continuă în același verset: "*Vine însă ceasul, și acum a și venit*"; căci tot ceea ce cuprindea această oră, a fost pus deja în lumină deplină: Tatăl a fost făcut cunoscut, Duhul descoperit, iar adevărul a venit în lume în Persoana lui Hristos. Așa se face că în Ioan 4, adevărații închinători erau încă în viitor; însă obiectul, ființa și puterea închinării erau prezente în Persoana Domnului. În Psalmul 22 Domnul Isus este tot așa de puțin subiectul adorării, ca și în Ioan 4, căci El însuși cântă și se unește cu noi într-un cântec de laudă,

al cărui subiect este mântuirea Sa, care este și mântuirea noastră. El este urzitorul acestui cântec; căci numai un om înviat din morți putea să înțeleagă mântuirea în adevărata ei realitate.

Aceasta este partea noastră prezentă, când noi lăudăm pe Tatăl în Adunare. Când închinarea este reală, atunci este Hristos prezent în mijlocul nostru, care prin Duhul Său ne deschide gura. Am spus că aici este vorba de partea noastră prezentă. Însă cu toată splendoarea sa, Psalmul acesta nu depășește limitele în care putea să fie descoperită părtășia în Vechiul Testament. Eu nu mă îndoiesc de faptul că amintirea Adunării aici se limitează numai la credincioșii iudei, care au fost adunați în ziua de Rusalii, înaintea ca iudeii și neamurile să alcătuiască un trup prin unirea lor; căci aceasta era o taină pe deplin ascunsă pentru credincioșii vechiului legământ. Cu toate acestea, amintitul început iudaic al adunării ocupă aici un loc deosebit în Vechiul Testament. Niciunde nu se găsește o aluzie asemănătoare; aici însă a fost necesară, pentru ca să prezinte rezultatele de la cruce într-o măsură vrednică de o asemenea jertfă.

Astăzi această părtășie dintre Hristos și Adunare în cântarea de laudă este partea noastră într-o măsură mult mai mare. Psalmul 145 ne va arăta și alte detalii, care sunt legate de aceasta. Însă ce privilegiu este să cunoști mântuirea în felul cum a cunoscut-o și a trăit-o Hristos; împreună cu El să lauzi pe Tatăl, care, prin învierea Fiului Său, ne-a pregătit această mântuire, după ce mai înainte L-a dat pentru noi! Ce privilegiu, ca noi să fim obiectele unei asemenea dragoste! Hotărârea acestei dragoste a mers până acolo, ca să aducă mai mulți fii la slavă și să-i unească cu Fiul Său.

Mai târziu rămășița iudaică va savura binecuvântări asemănătoare, chiar dacă într-o măsură mai mică. Hristos va spune atunci: *"În Adunarea cea mare, de la Tine este lauda Mea; Îmi voi împlini jurămintele înaintea celor ce se tem de El"* (versetul 25). Marea Adunare era pentru Israel sărbătoarea corturilor. Aceasta va deveni realitate în timpul împărăției de o mie de ani, în timp ce pentru noi a avut deja loc la Rusalii (versetul 22), după Paște și după sărbătoarea de paște (versetele 1-20), prin coborârea Duhului Sfânt, care a făcut din noi adoratori în Duh și adevăr. Se găsește oare ceva care să se compare cu părtășia cu Hristos în adorarea Tatălui?

Această unire cu El în adorare este cea mai sublimă caracteristică a părtășiei. Domnul Isus Își ocupă locul în mijlocul sfinților care s-au adunat în Numele Lui, ca să se închine. Oricât de rușinoasă ar fi decăderea Adunării în zilele noastre, acest privilegiu prețios nu s-a pierdut, ci este partea acelora care se strâng în jurul Lui, chiar dacă sunt numai doi sau trei.

PSALMUL 23

Păstorul și oaia

Așa cum am văzut în Psalmul 22, lucrarea săvârșită pe cruce constituie punctul de plecare atât pentru relațiile noastre cu Tatăl și cu Fiul, cât și al laudei, pe care Hristos o intonează în mijlocul a lor Săi. Crucea este însă și punctul de plecare al tuturor experiențelor frumoase ale Psalmului 23.

Nimeni nu poate face aceste experiențe, dacă nu este mântuit; lumea nu cunoaște absolut nimic din acestea. Ele stau deschise numai acelora care prin credință au acceptat lucrarea lui Hristos. Trebuie mai întâi să fi o oaie pierdută, care a fost regăsită de păstorul ei, ca să poți să-I aparții și să-L urmezi.

Începând din acest moment, oaia cunoaște drumul care sfârșește în casa Tatălui. Însă ea trebuie condusă acolo, menținută și înviorată de către un Conducător, căruia Îi este cunoscut drumul, care cunoaște greutățile, pericolele și izvoarele de ajutor. Acestea sunt misiunile felurite ale Păstorului. Sub conducerea Sa, oaia nu se teme de nici-un rău. Ea știe că Conducătorul ei a trăit El Însuși toate

experiențele acestui drum și de aceea este pe deplin în stare s-o conducă pe acest drum. Faptul că Domnul Isus a parcurs această lume pentru noi, este temelia *l e g ă t u r i i n o a s t r e c u E l* în *u m b l a r e*. Noi avem *p ă r t ă ș i e c u E l* în aceasta, pentru că drumul nostru nu este altul, decât acela pe care a mers El Însuși. Cu toate acestea noi putem atinge țelul călătoriei numai în permanentă dependență de Păstorul care ne conduce. Singurul nostru izvor de ajutor constă în faptul de a-L urma pe Acela, care "*poate să ne mântuiască pe deplin* (asta înseamnă: până la sfârșit)".

"*Urmează-Mă!*", sunt primele cuvinte pe care Domnul Isus le adresează ucenicilor Săi (Matei 4,19). Prin aceste cuvinte de viață, El lucrează în ei starea de pregătire și împarte cu ei puterea de a-L urma, să umble cu El și ca El. Aceasta este chemarea oilor în această lume. Însă cu câtă grijă le înconjoară El! El Se așează înaintea lor, ca să le arate drumul. El merge înapoia lor, ca să le protejeze, și lângă ele, ca să le țină împreună și să le învioreze. Oaia poate spune: *E l m ă c o n d u c e; T u e ș t i c u m i n e*, bunătatea și bunăvoința mă vor *î n s o ț i*.

Păstorul știe ce fel de hrană trebuie oilor și ce potolește setea lor. El Însuși a găsit în pustie o hrană pe care nimeni n-o cunoștea; voia Tatălui Său (Ioan 4,34). Dacă este vorba de "*cărarea neprihănirii*", de cărarea prin "*Valea umbrei morții*" sau de "*calea vieții*" - El le-a parcurs pe toate.

Psalmul 16 corespunde într-un mod remarcabil Psalmului nostru. Numai că el ne prezintă pe Hristos în desăvârșirea slujirii Sale, în timp ce în Psalmul 23 noi Îl vedem în desăvârșirea *u m b l ă r i i* Sale și ca Acela care conduce oile Sale pe drumul pe care El Însuși a mers. Fără îndoială, părtășia cu El în locurile cerești este mult mai sublimă; căci acolo noi avem parte de toate relațiile Sale și de toată slava Sa. Să nu uităm însă că umblarea noastră pe pământ, ca oi ale Păstorului cel Bun, este *s i n g u r u l l u c r u p e c a r e l u m e a Î l v e d e l a n o i*; căci viața noastră, care "*este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu*", ea nu poate s-o cunoască. Această umblare este deci mărturia noastră publică înaintea oamenilor, o mărturie al cărei țel este mântuirea.

În Psalmul 23, oaia privește izvoarele de ajutor, de care dispune Păstorul ei. Uimește grija Sa plină de dragoste; nu-i lipsește *n i m i c*. Cât de bine cunoaște El pășunile, unde se găsește hrană din belșug, care dă noi puteri; cât de bine cunoaște El izvoarele înviorătoare de pe drum, din care El Însuși a scos apă în timpul călătoriei Sale prin pustie (Psalmul 110,7)! În măsura în care călătoria devine tot mai obositoare, oaia se înghesuie tot mai aproape de Păstorul ei. Dragostea Sa găsește, pentru oaia Sa, cărările neprihănirii, care Îi sunt cunoscute și familiare și pe c a r e p ă c a t u l n u a a v u t a c c e s n i c i o d a t ă. Aceasta înseamnă expresia "*cărarea neprihănirii*". Pretutindeni, chiar și în întunericul cel mai adânc, Păstorul este cu oaia Sa; și aceasta are fericirea de a *s i m ț i* prezența Sa, cu toate că ea rămâne ascunsă privirii ei, ea se descopere numai prin toiajul și nuiaua Păstorului cel Bun.

În această călătorie lungă și obositoare sunt două *l o c u r i d e p o p o s i r e*. Din ambele oaia își reia călătoria cu puteri noi, și înviorată. Ambele sunt caracterizate prin *o d i h n ă* și *h r a n ă*. Primul loc de poposire îl reprezintă odihna pe pășunile verzi, unde oaia găsește hrană și își potolește setea. Acestea sunt odihna cerului și hrana cerului în pustie. Drumul spre acest popas este lung, ca și acela al profetului Ilie spre Horeb, muntele Domnului, dar necesar. Cât de multe nevoi aduce el cu sine! Ce experiențe ale slăbiciunii noastre în fața răului! Cât de multe pericole se găsesc acolo, vizibile, dar și din acelea care ne pândesc în întuneric!

De aceea Păstorul îngrijește de un al doilea loc de poposire. Acesta oferă de asemenea odihnă, care este cu atât mai prețioasă, cu cât oaia este acum cu mai multă experiență și este mai conștientă de tăria și numărul dușmanilor, care atentează la viața ei. Cât de diversificată este acum și hrana! Este pregătită o masă, la care te poți așeza fără grabă și la care poți savura cea mai aleasă și felurită mâncare.⁵ "*Juncile și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata*" (Matei 22,4). Mâncarea acestei

⁵ Încercarea de a explica masa, paharul și untdelemnul cu practicile păstorilor sirieni, este evident lipsită de sens. Pentru o logică săracă ar ajunge să faci aceasta, însă ar lipsi sensul adevărat și adânc al acestui Psalm.

mese constă dintr-o părtășie mult mai intimă cu Domnul, o bucurie mult mai mare cu privire la valoarea jertfei Sale. Toate acestea cresc cu atât mai mult cu cât noi ne apropiem de sfârșitul călătoriei. Și băutura include părtășie, un pahar al binecuvântării, pe care noi îl binecuvântăm. Ungerea capului cu ulei, darul Duhului Sfânt, face pe oaie capabilă să prețuiască toate acestea și să le savureze. Ea poate striga: "*Paharul meu este plin de dă peste El!*" În orice privință, începând cu acest al doilea popas există un progres în bucurie. Nu este vorba numai de o savurare personală a lucrurilor cerești, ci de o bucurie c o m u n ă, așa cum o poate oferi o masă pusă. Părtășia sfinților este mult mai prețuită la sfârșitul călătoriei, decât la începutul călătoriei. Să observăm și cât de familiare sunt relațiile dintre oaie și Păstor, care devin cu atât mai mari, cu cât drumul se prelungește mai mult. Oaia vorbește la început d e Păstor ("El"), la sfârșit Îi vorbește ("Tu"). Această familiarizare personală cu El este mult mai valoroasă chiar decât cunoașterea prețioasă a izvoarelor de ajutor, care se găsesc în El.

Atitudinea pe care Păstorul o adoptă față de oaia Sa, se schimbă corespunzător împrejurărilor și dă în felul acesta prilej oilor să experimenteze mai mult grija Sa plină de dragoste și supravegherea neobosită. Nu se merită oare să ai o călătorie lungă în societatea Sa, ca să-L cunoști mai bine? În opoziție cu toate aspectele lumii, prin care oaia trebuie să treacă, Păstorul se arată totdeauna superior greutăților și împrejurărilor. Dacă este vorba de p u s t i e, El deschide oii cămărilor de provizii ale cerului. Dacă este vorba de lumea murdărită prin p ă c a t, care este plină de ispite pentru o creatură neștiutoare și fără experiență, Păstorul conduce oaia pe cărările pe care El, da El Însuși a mers, pe care le cunoaște bine și pe care păcatul nu are niciodată prilej să ademenească oaia și să dezonoareze Numele conducătorului ei. Dacă este vorba de lume, în măsura în care ea este acoperită de voalul întunecos al m o r ț i i și al d o l i u l u i - oaia se găsește în societatea Aceluia care a pacurs aceiași lume, plângând și în care "sufletul Său a postit", care a coborât în această adâncime, dar care a ieșit victorios și biruitor asupra morții. "*Eu sunt c u t i n e, zice DOMNUL, ca să te mântuiesc și să te eliberez*" (Isaia 15,20). Dacă în sfârșit este vorba de lumea d u ș m ă n o a s ă, El este Cel care luptă pentru noi și ne face să fim liniștiți (Exod 14,14).

Nu are oaia toate motivele să strige: "*DOMNUL este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic*"?

PSALMUL 32

Cum se poate regăsi părtășia pierdută?

Acest Psalm descrie exercițiile conștiinței, care ar trebui să-l conducă pe un credincios la regăsirea părtășiei sale cu Dumnezeu. Aceste exerciții îl conduc la mărturisirea păcatelor sale. Răspunsul la această mărturisire îi este dat prin cruce: "*Dacă noi ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.*" Și: "*Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat*" (1 Ioan 1,9,7). De fapt părtășia, ca și mântuirea noastră, se bazează pe l u c r a r e a l u i H r i s t o s. Dacă trebuia ca noi să fim mântuiți, atunci era necesar ca sângele lui Hristos să se verse pentru noi. Când cineva a păcătuit după ce a fost mântuit, el trebuie să se întoarcă la acest prim izvor de curățire - nu pentru ca să-și regăsească mântuirea, ci părtășia pierdută, libertatea și bucuria în relațiile cu Dumnezeu, care au fost neglijate prin ușurătatea păcătoasă și lipsa de vigilență. Așa a fost în Psalmul nostru la David, când a păcătuit în chestiunea cu Urie.⁶

Atâta timp cât conștiința nu a fost curățită și sufletul nu a fost restaurat, credinciosul este foarte nefericit. El se consumă toată ziua și totuși nu are nici-o putere; "vlaga" sa se schimbă în "uscăciune ca de vară". Disciplina din partea lui Dumnezeu nu-l lasă nici-un moment pe cel vinovat. Ce Har, că

⁶ Nu mă ocup aici cu Psalmul 51, căci el are mult mai puțin a face cu părtășia, decât Psalmul de față.

este așa! După aceea sufletul se decide să mărturisească lui Dumnezeu păcatele sale; și prin faptul că se apropie cu căință, el găsește iertarea. Ultima se bazează pe lucrarea lui Hristos, care a făcut o s i n - g u r ă d a t ă ispășirea păcatelor noastre și pledează permanent pentru noi înaintea lui Dumnezeu, așa că acum Dumnezeu este o b l i g a t față de El, Cel neprihănit, ca să ne ierte păcatele și să ne conducă înapoi în părtășia pe care noi am pierdut-o. Inima smerită înțelege acum că Dumnezeu este c r e d i n c i o s făgăduințelor Sale față de acela pe care El îl îndreptățește și că este d r e p t față de Hristos, care a făcut pentru noi lucrarea de curățire (1 Ioan 1,9). În felul acesta părtășia este restaurată. Fără mărturisirea păcatelor noastre însă nu ar fi fost posibil ca această restaurare să fie obținută vre-o dată.

Dacă sufletul poate apărea înaintea lui Dumnezeu în conștiința iertării, atunci aceasta are loc numai pe baza faptului că Hristos S-a făcut una cu noi în ceea ce privește păcatul și judecata (compară versetele 3, 4 și 7 ale Psalmului nostru cu Psalmul 22,1,2,25). Păcatele voastre sunt acoperite, Dumnezeu nu le mai ține în seamă și nu-Și mai aduce aminte de ele. El consideră drept pe cel care se apropie de El f ă r ă î n ș e l ă c i u n e, prin aceea că el nu încearcă să ascundă ceva de Tatăl său, ci, ca și fiul pierdut, îi mărturisește toată vina sa. Un asemenea suflet va găsi de o mie de ori mai mult decât el a îndrăznit să spere: b u c u r i a c u r a t ă a aceluia pentru care problema păcatului este rezolvată pentru totdeauna între Hristos și Dumnezeu (versetul 7).

Cele spuse mai sus explică totodată asemănarea dintre un p ă c ă t o s și un s f â n t, ambii au primit iertarea, chiar dacă diferența dintre cei doi este nespus de mare. În primul caz, păcătosul a fost complet despărțit de Dumnezeu, fără nici-un punct de contact; în cel de-al doilea caz, relațiile cu Dumnezeu există, însă savurarea acestor relații lipsește în totalitate. În privința aceasta un credincios, a cărui părtășie cu Dumnezeu a fost întreruptă, se aseamănă din punct de vedere moral cu un păcătos.

Sufletul s-a folosit de timpul acesta, în care Dumnezeu putea fi găsit ca un Dumnezeu îndurător (versetul 6), în loc să meargă în întâmpinarea unei noi judecăți, a "*unui potop de ape mari*".

Totuși, faptul că păcatele au fost îndepărtate pentru "cel evlavios" nu înseamnă că el nu trebuie să se mai roage și nu trebuie să se apropie permanent de tronul Harului, ca să găsească Har la vremea potrivită. Tocmai neglijarea acestor relații obișnuite cu Dumnezeu a fost cauza căderii sale. Acum el știe din experiență, cât de ușor se pierde părtășia și își ia refugiul în rugăciune, ca să rămână păzit de o întrerupere a părtășiei (versetul 6).

Așa cum este cazul de cele mai multe ori în Psalmi, în primele două versete este D u h u l S f â n t care preamărește rezultatele lucrării lui Hristos, prin aceea că El Se adresează credincioșilor. În versetul 5, credinciosul însuși poate spune lui Dumnezeu: 'iată, aceasta ești Tu pentru mine: Tu m-ai iertat!' În ce stare fericită se găsește inima, când poate să exprime din nou părtășia sa cu Dumnezeu-Mântuitorul, părtășia cu Fiul, care i-a câștigat iertarea! După aceea credinciosul adaugă: "*Tu ești locul în care mă ascund, Tu mă păzești în necaz, Tu mă înconjuri cu cântări de mântuire*" (versetul 7). Ce bucurie! Ce restaurare, după ce acum a fost îndepărtată povara suferințelor de odioasă! Cât de folositoare au fost aceste experiențe triste, cu toate că fără îndoială, ar fi fost mult mai bine să nu le fi făcut niciodată! Însă prin aceste experiențe, realitatea mântuirii va fi de acum înainte mai bine cunoscută. Se poate avea parte de eliberare î n l i n i ș t e a d i n a i n t e a l u i D u m n e z e u. Aceasta este o stare fericită în care inima, probabil cu puțină experiență, păstrează impresiile sale cu mare proșpețime. Însă un Avraam, un David, un Ilie și un Simon Petru au trebuit să cadă, ca să se cunoască pe ei înșiși și ca să poată prețui just mărimea mântuirii lor și s-o savureze.

Aceasta însă nu este totul. D u m n e z e u Î n s u ș i ia acum cuvântul (versetul 8), ca să confirme copilului Său că El participă pe deplin alături de el. El nu a îngrijit numai de restaurarea sa deplină, ci El spune și: "*Eu te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; te voi sfătui cu ochiul asupra ta.*" Eu mă voi ocupa cu umblarea ta, așa cum M-am ocupat de restaurarea ta. Ce promisiune

prețioasă! Eu te voi învăța. Pentru că tu savurezi părtășia cu Mine, este suficient numai un semn al ochilor Mei, pentru ca umblarea ta să corespundă relațiilor desăvârșite de care tu te bucuri. La aceasta eu obiectez: această părtășie este din păcate foarte ușor întreruptă. O singură comportare egoistă din partea mea, o distruge. În această situație, răspunde Tatăl, Eu va trebui să te mustru și să te pedepsesc: *"Nu fii ca un cal sau ca un catâr, care nu au pricepere, pe care îi strunești cu un frâu și cu o zăbală, altfel nu se apropie de tine"* (versetul 9). Să fi condus cu un frâu și cu o zăbală, înseamnă: să fi călăuzit în împrejurările exterioare, corespunzător previziunilor planului lui Dumnezeu, când voi a noastră se opune voii lui Dumnezeu. În acest caz voia trebuie strunită și domesticită, ca astfel noi să ne regăsim iarăși în prezența lui Dumnezeu; altfel vom rămâne departe de El. Părtășia este rodul acestei apropieri. Dacă ea este păstrată, atunci nu este interpusă nici-o comportare egoistă între sufletul nostru și Dumnezeu.

Ca în mulți alți Psalmi, a căror temă de bază este părtășia, găsim și în acest Psalm următoarea structură:

1. Duhul Sfânt vorbește inimii credinciosului. El îi explică cum poate să regăsească părtășia pierdută (versetele 1-2).

2. Sufletul spune lui Dumnezeu în ce fel a regăsit drumul restaurării (prin muștrări de conștiință, căință și mărturisire, versetele 3-7).

3. Dumnezeu îi răspunde, nu numai ca să-i dea promisiuni noi în ceea ce privește poziția sa, ci și cu privire la umblarea sa. El îl face atent și cu privire la căile Sale de disciplinare, al căror țel este regăsirea părtășiei, de îndată ce aceasta a fost pierdută din cauza comportării cu încăpățănare (versetele 8-9).

4. Credinciosul rostește diferența dintre soarta oamenilor fărădelegii și partea acelor care se încred în DOMNUL și care vor fi înconjurați de bunătate (versetul 10).

5. Încheierea cuprinde un apel general al Duhului adresat nouă; să ne bucurăm în DOMNUL - în Hristos: *"Bucurați-vă în DOMNUL și veseliți-vă! Scoateți strigăte de bucurie, toți cei d r e p ț i c u i n i m a !"* (versetul 11). Aceasta este "deplina bucurie" a celor neprihăniți în părtășia cu Hristos, o bucurie care va deveni realitate deplină în cântecul veșnic de laudă!

PSALMUL 40

Părtășia dintre Fiul și Tatăl Părtășia celor răscumpărați cu Fiul

Acest Psalm exprimă într-un mod incomparabil, desăvârșit, părtășia dintre Fiul și Tatăl. *"Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă pentru păcat. Atunci am zis: "Iată-Mă vin; - în sulul cărții este scris despre Mine - d e s f ă t a r e a M e a e s t e s ă f a c p l ă c e r e a T a, D u m n e z e u l M e u. Și legea Ta este înlăuntrul inimii Mele"* (vers.6-8).

"Iată-Mă, Eu vin să fac voia Ta." Acesta era gândul pe care Hristos, ca Întâiul născut la sânul Tatălui, l-a avut din veșnicie în inima Sa și care a fost înfăptuit prin venirea Sa ca Fiul al Omului în această lume. El Însuși Se prezintă aici și spune: "Eu vin." Întregul sistem de jertfe al Legii s-a dovedit,

atunci când a fost pus la probă, a fi inapt să satisfacă cerințele dreptății, sfințeniei și dragostei lui Dumnezeu. În aceste jertfe era numai o a m i n t i r e a păcatelor (Evrei 10,3). Dumnezeu nu putea deci să aibe nici-o plăcere în ceea ce prezenta permanent păcatul înaintea ochilor Săi. Atunci Hristos a spus: "Eu vin." El a împlinit ceea ce era din veșnicie gândul lui Dumnezeu. Gândurile Fiului s-au contopit cu ale Tatălui, așa că ele alcătuiau o singură hotărâre. Acesta era caracterul Domnului Isus, pe când El a venit aici în această lume. "Mâncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis" (Ioan 4,34). "Eu nu caut voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis" (Ioan 5,30). "Eu M-am coborât din cer, nu ca să fac voia Mea, ci să fac voia Aceluia care M-a trimis" (Ioan 6,38). Între Tatăl și Fiul este o deplină armonie în gândire și lucrare. "Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine. Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl" (Ioan 14,10,9). "Ceea ce face Tatăl, face și Fiul întocmai" (Ioan 5,19).

Nu există o altă părtășie ca aceea a Tatălui, nici-o altă voință, decât aceea a Tatălui. Fiul se bucura de o dragoste desăvârșită. Inima Sa și-a găsit bucuria în a fi jertfit ca o jertfă de ardere de tot, ca să împlinească gândurile dragostei lui Dumnezeu față de păcătoșii sărmani, pierduți. Părtășia se exprimă în renunțarea într-o oarecare măsură la propria voie, ca să faci voia altuia.

Domnul se prezintă aici ca Acela despre care era scris în sulul cărții hotărârilor lui Dumnezeu, în acele suluri veșnice, în care Dumnezeu Și-a însemnat planurile Sale. Ce stă deci scris acolo? E l Î n s u ș i, Fiul, este Acela al cărui Nume umple această Carte, fără de care nici-un gând al lui Dumnezeu nu poate fi dus la îndeplinire. Cu privire la noi, această voie a lui Dumnezeu este descoperirea deplină a dragostei unui Dumnezeu, care dorește să vadă că, creatura Sa împărtășește bucuria Sa, savurează dragostea Sa și este părtașă Slavei Sale. "Să facă voia Sa" - aceasta este părtășia desăvârșită dintre Tatăl și Fiul, în hotărârile și dragostea lor. Aceasta corespunde unei ascultări desăvârșite din partea Fiului. Însă pentru aceasta era necesară jertfa Fiului dragostei Tatălui, a s i n g u r u - l u i F i u n ă s c u t î n s â n u l T a t ă l u i - o expresie care prezintă într-un mod neasemuit ce înseamnă părtășia dragostei. De aceea spune El: "Eu vin." El se jertfește pe Sine Însuși, și Dumnezeu Îl face apt pentru această jertfă, prin aceea că Îi pregătește un trup.

Legea lui Dumnezeu, hotărârea, a cărei expresie era, se găsea "în lăuntru inimii Sale". A fost în mijlocul oamenilor ca și chivotul legământului, în lăuntru cărui era ascunsă toată hotărârea dragostei, care este "conținutul întregii Legi", așa că chivotul nu conținea nimic altceva (2 Cronici 5,10). Heruvimii aplecați peste capacul ispășirii, priveau această taină ascunsă. Numai o dorință, un țel, un lucru umplea inima lui Hristos: să facă voia Dumnezeului Său și să descopere dragostea Sa. De fapt, această ascultare desăvârșită nu poate fi despărțită de dragoste. S-a spus: "Dragoste înseamnă acțiune"; și în privința aceasta, dintr-un anumit punct de vedere, nu este greșit. Însă mult mai mult ar fi trebuit să se spună: "A iubi înseamnă a asculta, și a asculta înseamnă a iubi!"

Avem aici deci un Om, care nu avea nici-o altă voie, decât a Tatălui; care S-a dat pe Sine Însuși, pentru că Dumnezeu voia să-L dea. Și unde L-a adus voia și dragostea lui Dumnezeu? Într-o g r o a p ă c u n o r o i (versetul 2)! Cum este posibil aceasta? Putea să se întâmple așa ceva? Da, a fost posibil, căci dragostea nemărginită a Tatălui față de Fiul și a Fiului față de Tatăl, care s-a arătat unor creaturi deplorabile ca noi, voia să ne mântuiască și să ne aducă în părtășia Lor! Fiul Cel veșnic a acceptat să Se facă nimic, să fie un "vierme" și "nu un om", să fie făcut păcat, și să ne facă, împreună c u S i n e, părtași dragostei lui Dumnezeu. Tatăl veșnic a acceptat să dea pe singurul Său Fiu născut, ca astfel noi, care eram pierduți, să obținem viața veșnică - o viață, o natură, care este aptă să-L savureze pe El și să înțeleagă pentru totdeauna lucrurile care nu se pot exprima, pe care omul nu le poate înțelege de la sine însuși.

Domnul Isus a împlinit c u p l ă c e r e această voie a Lui Dumnezeu. El spune: "desfătarea Mea este să fac plăcerea Ta", așa cum El strigă în alt loc: "Te laud, Tată... Da, Tată, pentru că așa este plăcut înaintea Ta!" (Matei 11, 25,26). Și El a coborât s i n g u r în această mocirlă, până a trebuit să strige: "M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile Mele și nu le mai pot suferi vederea." El S-a făcut

una cu păcatele noastre și a purtat judecata neînduplecată asupra lor. Abia când totul a fost săvârșit, când jertfa a fost mistuită, Dumnezeu a răspuns la încrederea Sa și la perseverența Sa răbdătoare, prin aceea că L-a înviat din morți.

Acesta este momentul în care începe noua noastră istorie: "*Dar după ce Își va da viața ca jertfă pentru vină, va vedea o sămânță de urmasi*" (Isaia 53,10). Istoria noastră cea veche s-a încheiat: "*Eu am fost răstignit împreună cu Hristos*"; cea nouă începe: "*Am fost aduși la viață împreună cu El și am fost înviați*". Acum noi Îi aparținem, suntem din El, "sămânță" a Sa. Suntem legați cu El, și primul rezultat al acestei legături constă în aceea că noi suntem acum apti "*să facem voia lui Dumnezeu*" (1 Ioan 2,17). Noi am fost schimbați prin înnoirea minții noastre, ca să putem deosebi, ceea ce El putea din veșnicie, însă s-a realizat prin venirea Sa ca Om în această lume: "*care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită*" (Rom. 12,2). Noi suntem chemați ca să fim desăvârșiți, așa cum este El, și să stăruim în toată voia lui Dumnezeu (Coloseni 4,12). Ca El, așa și noi, după ce am făcut această voie și am perseverat răbdători, vom obține făgăduința (Evrei 10,36). Noi avem deci părtășie cu El în ascultare.

Psalmul nostru ne prezintă și alte caracteristici ale părtășiei noastre cu Hristos cel înviat din morți. El spune: Tu "*ai pus în gura Mea o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeu ul nostru*" (versetul 3). În Vechiul Testament cântarea cea nouă este totdeauna cântarea care însoțește intrarea triumfală a lui Hristos în împărăția Sa și instaurarea acestei împărății pe pământ (Ps. 33,3; 40,3; 96,1; 98,1; 144,9; 149,1; Isaia 42,10). În Noul Testament o regăsim numai de două ori, însă într-un sens mult mai cuprinzător. În Apocalipsa 5,9, cântarea cea nouă în cer, laudă toate rezultatele mântuirii săvârșite prin Mielul junghiat. Victoria Sa dă sfinților domnia, fie în cer, fie pe pământ, și face din ei o familie împărătească de preoți. Al doilea loc, Apocalipsa 14,3, introduce cântarea cea nouă în contextul triumfului asupra puterii răului, prin care se creează posibilitatea rămășiței lui Iuda să intre în binecuvântările împărăției lui Hristos pe pământ. Această legătură cu El în lauda împărăției Sale, este deci și partea noastră.

"*Doamne, Dumnezeul Meu, Tu ai înmulțit lucrările Tale minunate și planurile Tale față de noi; nimeni nu poate să le înșiruie înaintea Ta. Aș vrea să le vestesc și să vorbesc despre ele, dar numărul lor este prea mare ca să le istorisesc*" (versetul 5). Găsim aici iarăși legătura credincioșilor cu Hristos în mulțimea binecuvântărilor care constituie partea răscumpăraților Săi. Pentru rămășița lui Israel vor fi binecuvântări pământești, pentru noi sunt binecuvântări cerești. Dumnezeu le-a înmulțit față de noi și față de El. Rezultatul lor este un cântec veșnic de laudă: "*Să se bucure și să se veselească în Tine toți cei ce Te caută! Cei ce iubesc mântuirea Ta să zică fără încetare: "Mărit să fie DOMNUL!"*" (versetul 16).

PSALMUL 41,1-3

Părtășia cu un Hristos care suferă

Acest Psalm ne prezintă o parte foarte prețioasă a părtășiei. Citim aici: "*Ferice de cel ce înțelege pe cel sărac!*" Aici nu se spune ca în Psalmul 40,4; "*Ferice de omul care își pune încrederea în DOMNUL*" și ca răspuns al acestei încrederi, este condus la învierea lui Hristos. Din contra, este vorba aici de un om care privește și prețuiește pe Acela, care în smerirea Sa spune în versetul 17 al Psalmului anterior: "*Eu sunt sărac și lipsit*". Domnul Isus S-a lipsit El însuși de toată Slava Sa, când a venit pe acest pământ, ca aici să slujească și să suferă. În afară de aceasta El S-a lăsat să I se jefuiască toate

privilegiile Sale ca Mesia. El a fost "ca o oaie mută, înaintea celor ce o tund", ca să poată înfăptui lucrarea de răscumpărare.

"Să înțelegi pe cel sărac" înseamnă: cu o înțelegere dată de Dumnezeu să știi să apreciezi pe Hristos Cel disprețuit și înjosit, pe când El era obiectul batjocurilor și hulelor și în cele din urmă a fost ajuns de pedepsele pentru nelegiuirile noastre, pe care El le-a luat asupra Lui (Ps. 40,12). "Să înțelegi pe cel sărac" înseamnă: să ne preocupăm cu această dragoste care L-a făcut să ia chip de Rob și să devină sărac, ca astfel noi, prin s a r a c i a Lui, să devenim bogați; cu dragostea care L-a făcut "să aibe nimic", pe când El părăsea scena acestei lumi, ca să preamărească pe Dumnezeu, pe care noi L-am dezonorat, și ca să ne mântuiască. "Să înțelegi pe cel sărac" înseamnă: să ai părtășie cu El în s l a b i c i u n e a și s u f e r i n ț e l e Sale (Rom. 8,17).⁷

Să înțelegi pe Cel sărac nu înseamnă să-L privești după ce Dumnezeu L-a scos din groapa mocirlei și în înviere I-a așezat picioarele pe o stâncă, ci așa cum El era în momentul când dragostea L-a făcut să coboare din suferință în suferință, până când în cele din urmă, la sfârșitul drumului Său, a găsit Golgota, unde fost răstignit în s l a b i c i u n e. Asta înseamnă fără îndoială, să înțelegi și plângerea Sa: "Eu însă sunt sărac și lipsit." Acest strigăt era însă însoțit de conștiința că Dumnezeu se gândește la El și Îl va salva.

Încheierea acestui Psalm se ocupă, începând cu versetul 4, cu împrejurările rămășiței, care nu fac obiectul studiului nostru de acum. Ceea ce ne interesează mai mult aici, este faptul că "părtășia suferințelor Sale" (Filip. 3,10; 1 Petru 4,13) este un privilegiu deosebit, cu care ar trebui să se laude toți aceia care cunosc pe Mântuitorul nostru vrednic de adorare.

"F e r i c e de cel ce înțelege pe cel sărac!" Cât de des este reluat în Psalmi cuvântul "ferice"!⁸ Însă acest "ferice" nu întrece pe toate celelalte? Să cunoști pe Domnul Isus ca pe Omul smerit, ca pe Omul durerii, care era obișnuit cu suferința; să te așezi împreună cu El, Cel obosit de călătorie, la fântâna Sihar; să străbați împreună cu El o lume, în care El, ca un străin sărman, n-a avut nici-un loc unde să-Și plece capul; să ne facem una cu El, prin aceea că luăm asupra noastră partea noastră din batjocurile acelora care Îl urăsc; să umbli aici ca și El, necunoscut de oameni, dar cunoscut foarte bine de Dumnezeu și pe lângă aceasta să poți spune cu bucurie: ce-mi poate lipsi? Nu am eu privilegiul ca în toate aceste lucruri să fiu ucenicul unui astfel de Învățător? Dacă noi însă suntem legați cu El în suferințele Sale, vom avea parte și de rezultatele smeririi Sale: "dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și slăviți împreună cu El" (Rom. 8,17).

Hristos a spus în Psalmul 40,17: "Tu ești ajutorul Meu și Salvatorul Meu." Acum Duhul Sfânt, care așa de des ia cuvântul la începutul unui Psalm, strigă acelora care înțeleg pe cel sărac: "În ziua nenorocirii, DOMNUL îi scapă" (Ps. 41,1). Dumnezeu, așa ne spune Duhul, a făcut deja aceasta pentru Hristos; El va face același lucru și pentru aceia care au corespuns gândurilor Sale, prin aceia că s-au făcut una cu suferințele Preaiubitului Său.

Versetele 2 și 3 vorbesc despre binecuvântări deosebite, care vor fi partea rămășiței, când ea va fi recunoscut valoarea Aceluia, pe care poporul L-a disprețuit și alungat: "DOMNUL îl păzește și-l ține în viață. El este fericit pe pământ și nu-l lași la bunul plac al vrăjmașilor lui. Domnul îl va sprijini pe patul de zăcere; Tu îi primenești tot patul în boala sa." Aceste făgăduințe se potrivesc în t r - o o a - r e c a r e m a s u r a și pentru aceia care sunt plăcuți astăzi lui Dumnezeu, prin aceia că ei urmează drumul Celui "sărac". Așa cum vedem în prima epistolă a lui Petru, ei alcătuiesc o parte componentă a domiei Sale în favoarea acelora care s-au făcut una cu suferințele lui Hristos.

⁷ Cuvântul ebraic care aici este tradus prin "sărac" este d a l, și înseamnă: slab, suferind. În Psalmul 40,17 stă un alt cuvânt, a n i, care are sensul de "constrâns".

⁸ Se întâlnește de 25 de ori în Psalmi și de 170 de ori în tot restul Vechiului Testament.

Remarcabil este în sfârșit și cât de mult se interesează Duhul de cei credincioși, cum El intervine pentru ei și le face cunoscut gândurile lui Dumnezeu cu privire la ei. Despre acela care înțelege pe cel sărac, El spune: "*D O M N U L îl va sprijini*", "*D O M N U L îl va păzi*." El se adresează apoi lui Dumnezeu Însuși, și adaugă: "*Tu nu-l lași la bunul plac al vrăjmașilor lui*." În continuare, Duhul lui Dumnezeu spune: "*D O M N U L îl va sprijini*"; și apoi iarăși; "*T u îi primenești patul în boala sa*." Duhul garantează pentru ceea ce Dumnezeu face pentru aceia care s-au f ă c u t u n a cu un Hristos slab și suferind.

PSALMUL 45

Legătura cu Hristos ca Biruitor și împărat. Unirea cu Mirele

Acest Psalm este opoziția Psalmului 41. Acolo cel credincios a stimat "*pe Cel sărac*"; aici el laudă pe Împărat în f r u m u s e ț e a Sa (Isaia 33,17) ca Biruitor, pe Fiul Omului, pe Fiul lui Dumnezeu, ca Mire. Ai impresia că se ascultă tonul c â n t â r i n o i, care este amintită așa de des în Psalmi. Inima noastră clocotește; Duhul ne învață să ne ordonăm gândurile noastre despre Împărat și să le exprimăm în poezie. Gura noastră nu poate rămâne mută; lauda se revarsă maiestuos ca un râu; se grăbește într-acolo ca pana unui scriitor iscusit, care se îndreaptă spre țintă – înălțarea "Preaiubitului" - fără să se oprească; căci El este Acela pe care Îl cântă Psalmul acesta.

F r u m u s e ț e a (versetul 2) acestui Om biruitor și triumfător constă înainte de toate în aceea că pe buzele Sale este turnat H a r u l. M ă r e ț i a Sa este rodul b l â n d e ț e i și al d r e p t ă ț i, pe care El le-a dovedit în timpul vieții Sale de smerenie aici pe pământ (versetele 2-4).

Duhul recunoaște că Dumnezeu a ridicat pe Fiul Omului la rang de Împărat și vestește valabilitatea împărăției Sale (versetele 6-7): "*Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic*." Dumnezeu Însuși Îl numește F i u l S ă u, și prin aceasta declară că A c e s t O m e s t e D u m n e z e u. Niciodată nu a fost vestită dumnezeirea Fiului Omului, intrat în împărăția Sa, într-un mod mai absolut.

Însă ce realitate minunată, răscumpărării Săi au parte cu El și se bucură cu El de Slava împărăției Sale. Dumnezeul Său, care odinioară la botezul lui Ioan L-a uns, ca Om, cu Duhul Sfânt pentru slujba Sa publică, Îl unge acum cu u n t d e l e m n d e b u c u r i e, al bucuriei Duhului Sfânt. Pe lângă aceasta El Îi asociază tovarăși, pe care El i-a câștigat prin jertfa Sa și care împart cu El bucuria Sa. Fără îndoială bucuria Sa va fi totdeauna mai mare decât a noastră, pentru că El Însuși rămâne mai mare decât noi, chiar dacă El face din noi tovarășii Lui. (Aceste relații se referă în Psalmi la viitoarea rămășiță iudaică, dar sunt valabile și pentru noi astăzi.) Totuși, bucuria noastră va fi deplină. Bucuria S a va consta în aceea că a salvat niște creaturi care odinioară erau murdare și sărmene, care prin sângele Său au fost făcute apte să împărtășească împreună cu El Slava împărăției Sale: "*Va vedea rodul muncii sufletului Lui și va fi mulțumit*." B u c u r i a noastră va fi faptul că am fost învredniciți la aceasta și am fost făcuți aceia în care E l va fi admirat. Însă noi nu vom fi executanții triumfului Său; căci urzitorul acestuia este n u m a i E l s i n g u r. Bucuria Sa va fi triumful dragostei Sale cu privire la noi. În Țefania 3,17 El spune: Mă bucur de tine cu mare bucurie, Mă odihnesc în dragostea Mea, nu voi mai putea de veselie pentru tine, voi cânta. Dacă prin Duhul Sfânt noi suntem părtăși la bucuria Sa, totuși noi nu avem niciodată izvorul ei în noi înșine: t o a t e i z v o a r e l e n o a s t r e s u n t î n E l.

Versetele 8-15 ne arată relații mult mai intime, acelea dintre mire și mireasă. Miresei i se cere să uite toate relațiile naționale și familiare, oricât de prețioase ar fi acestea, ca să aparțină Mirelui ei: "*Uită pe*

poporul tău și casa tatălui tău!" Nu a renunțat El Însuși la cele mai prețioase legături firești, descendența Sa iudaică, ca să Se unească cu Adunarea? *"De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică"* (Efeseni 5,31-32). *"Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?"* (Matei 12,48). Adunarea învață ce este sfințirea practică, deplina punere deoparte pentru Dumnezeu, supunerea și dependența, prin aceea că ea cunoaște pe Omul care în toate acestea a fost modelul desăvârșit. Pentru ea nu mai este vorba de patriotismul despre care, din păcate, vorbesc mulți creștini în zilele noastre, căci pentru El n-a fost niciodată. Propria voie și independența nu se mai potrivesc; căci El nu le-a cunoscut pe acestea. Această poziție de dependență face frumusețea miresei în ochii Mirelui: *"Împăratul îți va dori frumusețea."* Tot așa Harul lui Hristos face frumusețea Sa în ochii lui Dumnezeu și ai oamenilor (versetul 2).

"El este Domnul tău; a d o r ă - L!" (versetul 11). Vedem aici încă o dată splendoarea Mirelui față de mireasa Sa, așa cum am văzut splendoarea Împăratului față de tovarășii Săi. Mirele, pe care mireasa Îl iubește, este D o m n u l ei. A d o r a r e a este singura comportare care se cuvine pentru ea, când însoțitorii ei întâlnesc suita regală, care iese în întâmpinarea ei ca s-o conducă în palatul împărațesc.

Există deci o părtășie între Hristos și Adunarea Sa în bucuria reciprocă a desăvârșirii ei. În timp ce desăvârșirea Sa se cuvine Lui Însuși, a noastră este totdeauna numai strălucirea Slavei Sale.

Cât de prețioasă este pentru Adunare părtășia cu Mirele! Nimic n-ar putea vre-o dată ceva s-o înlocuiască. Deja acum ea este partea noastră. S-o îngrijim cu atenție în fiecare zi; numai prin faptul că noi ne sfințim practic ajungem la ea. Această părtășie va fi comoara noastră prețioasă pentru veșnicie!

PSALMUL 63

Bucuria părtășiei

În acest Psalm este exprimată părtășia personală a sufletului cu Dumnezeu. Aici nu este vorba de un schimb de gânduri cu El despre Hristos, ci numai de faptul: cum poate un suflet, căruia i-au fost luate toate lucrurile, chiar și binecuvântările, pe care el le-a găsit cândva în părtășia sfinților, care se găsește complet singur și fără nici-un izvor de ajutor într-o lume care pentru el nu este decât un pustiu - cum poate un asemenea suflet să obțină o părtășie netulburată cu Dumnezeu în cer? Răspunsul nu se lasă așteptat.

Puterea Duhului lui Dumnezeu, așa cum a putut ea să fie simțită și bucuria de odinioară a credincioșilor pot lipsi. Cel credincios a cunoscut-o bine cândva, și a apreciat-o, când mergea încă împreună cu mulțimea și mergea în fruntea ei *"cu strigăte de bucurie și de laudă ale unei mulțimi în sărbătoare"* (Psalmul 42,4). Acum însă, când toate îi lipsesc, chiar și acest izvor de ajutor al părtășiei sfinților, e l î ș i i a a d ă p o s t u l l a i n i m a l u i D u m n e z e u : *"Bunătatea Ta este mai bună decât viața."* Bunătatea Sa este o parte a Slavei Sale; căci b u n ă t a t e a lui Dumnezeu este răspunsul sublim, care poate fi dat unui credincios, care, ca și Moise în Exod 33, 18-19, dorește să vadă puterea și Slava lui Dumnezeu. Această parte a slavei Sale nu ne va lipsi niciodată. Dragostea lui Dumnezeu este mult mai prețioasă pentru inimă și va fi mult mai bine savurată, când puterea, care voia să se vadă (versetul 2), ca și orice ajutoare din afară, lipsesc. *"Noi ne laudăm în Dumnezeu"*, se spune în Romani 5,11. Bucurie în ceea ce El este în S i n e Î n s u ș i : *"Împăratul se va bucura în D u m n e z e u"* (versetul 11) - aceasta este cea mai superioară treaptă de părtășie, care este partea și a celui mai singuratic dintre oameni. Un model desăvârșit al acesteia îl avem în Domnul Isus.

Să observăm că pentru acest credincios singuratec totu l e s t e b u c u r i e. Această bucurie este exprimată în cântare: "*Buzele mele Te vor lăuda*" (versetul 3). "*Gura mea Te va lăuda cu buze pline de bucurie*" (versetul 5). "*Eu voi cânta plin de veselie la umbra aripilor Tale*" (versetul 7).

Aparent cel credincios a pierdut totul, în realitate el a găsit totul: el a găsit pe D u m n e z e u, și cea mai i n t i m ă familiarizare cu El. Vezi pentru aceasta "T u", care se întâlnește pretutindeni în acest Psalm.

Inima, care părea așa de singuratică, a ajuns acum la izvorul apelor vieții, ca acolo să bea și râurile acestor ape să curgă din ea în afară. S-a așezat la masa lui Dumnezeu și se satură de bucate grase și miezoase, un Hristos înviat și proslăvit, care este hrana Casei lui Dumnezeu, de care credinciosul este deosebit de legat. În momentul în care sufletului i se pare că toate i-au fost luate, el este mai bogat și mai îndestulat decât oricând a fost el vre-o dată. Cât de des Îl auzim noi spunând în Psalmi: "*Noi vom fi săturați de bunătățile Casei Tale, de sfințenia Templului Tău.*" El este hrănit "*cu cel mai bun grâu și cu miere din stâncă.*" El cunoaște râul, "*ale cărui pâraie înveselesc Cetatea lui Dumnezeu*" (Ps. 65,4,9; 81,16; 46,4).

Tot ceea ce Dumnezeu este pentru noi, este cuprins în Persoana lui Hristos. Dacă noi suntem credincioși, nici-o piedică, nici-o greutate a drumului nu ne va putea să ne răpească această bucurie. Singurătatea, nopțile fără somn, suferințele, așteptarea în mijlocul întunericului, vegherile din timpul nopții (versetul 6), care dau naștere la dorința după strigătul cocoșului și la licărirea zorilor dimineții - toate acestea vor fi un izvor nou de bucurie, un prilej de a dori după Domnul.

Da, bunătatea lui Dumnezeu este mai bună decât viața. Însă în timpul zilelor călătoriei sale, cel credincios dorește totdeauna o părtășie tot mai intimă cu El, prin aceea că el urmează drumul pe care l-a croit picioarele Domnului: "*Sufletul meu Te urmează*" (versetul 8). El vrea să aibă părtășie cu El pe aceleași cărări, cărările dreptății. Înconjurat de pericolele amenințătoare ale pustiei, departe de Locul Preasfânt, totuși inima nu găsește nimic altceva decât bucurie. Tot așa a umblat și Enoh, în zilele când amenința potopul, singur cu Dumnezeu.

Când însă ne gândim la noi înșine, descoperim în noi lipsa de putere, ca să păzim părtășia cu Dumnezeu pe drumul pe care îl mai avem de parcurs. Cum am putea-o noi s-o menținem? "*Dreapta Ta mă susține*" (versetul 8). În felul acesta noi mergem din putere în putere; căci tăria noastră este în El.

Ce privilegiu pentru un creștin, când el este conștient de aceste lucruri în mijlocul încercărilor și singurătății! Chiar dacă în jurul lui totul este pustiu și întuneric, totul este lumină și bucurie în părtășie cu Acela care a spus: "*Dacă-i țin depărtați printre popoare, dacă i-am risipit în felurite țări, totuși le-am fost u n m i c L o c a ș S f â n t în țara în care au venit*" (Ezechel 11,16). Toate acestea înseamnă putere pentru cel credincios; căci este scris: "*Bucuria DOMNULUI este tăria noastră*" (Neemia 8,10).

PSALMUL 84

Părtășia actuală în Casa Tatălui și pe drumul într-acolo. Părtășia viitoare în slavă.

Binecuvântările *L o c u l u i P r e a s f â n t* sunt deseori amintite în Psalmi, și în acest studiu noi le-am întâlnit de mai multe ori. În Psalmul 27, locuirea în Locul Preasfânt dă sufletului *s i g u r a n ț ă d e p l i n ă*, îl înalță peste împrejurările vitrege, îl așază pe o stâncă care nu se poate clătina și îl umple cu cântări de laudă spre Slava lui Dumnezeu. Dacă în Psalmul 63 pare să fie închis drumul în Locul Preasfânt, totuși prezența lui Hristos va fi pentru inimă "un mic Locaș Preasfânt", unde ea va fugi și unde va fi umplută cu *b u c u r i e*. În Psalmul 73, pe care conștient l-am lăsat de-o parte, Locul Preasfânt este locul în care se primește *î n ț e l e g e r e a*. Acolo sunt comunicate credinciosului gândurile lui Dumnezeu cu privire la lume, la sine însuși și cu privire la Dumnezeu. În Psalmul de care vorbim acum, Locul Preasfânt este locul *a f e c ț i u n i l o r*. De aceea găsim aici expresia părtășiei într-o măsură mai mare.

Sunt "locuințele plăcute ale DOMNULUI" și curțile Sale, unde se întâlnește *D u m n e z e u l C e l V i u*, Hristos cel înviat (Mat. 16,16; Rom. 1,4; Apoc. 1,18), și *a l t a r e l e* lui Dumnezeu, "*Mielul ca junghiat*". Acolo inima cunoaște realmente toate aspectele crucii lui Hristos și prețuiește această singură jertfă, care a fost prezentată sub Lege prin diferitele jertfe ("altare") ale cărții Levitic. Acolo sufletul găsește liniștea desăvârșită, o liniște a părtășiei, în care ea se bucură cu Dumnezeu Însuși. Spre Mielul junghiat se îndreaptă toate afecțiunile familiei lui Dumnezeu. Nici-o grije, nici-o neliniște, care la noi deseori se aseamănă cu neliniștea rândunicii, care în căutarea unei musculițe, care până la urmă tot îi scapă, zboară înapoi și încolo. Inima și-a găsit punctul ei central binecuvântat, pacea, liniștea, hrana și cântările de laudă. Fericirea și lauda însoțesc această liniște: "*F e r i c e, de cei ce locuiesc în Casa Ta, căci ei Te vor lăuda neâncetat*" (versetul 4).

Acolo se găsește și fericirea tăriei: "*F e r i c e de omul a cărui tărie este în Tine, în a cărui inimă sunt croite drumuri!*" (versetul 5). Savurarea dragostei pentru altarele lui Dumnezeu este punctul de plecare pentru cel credincios, ca să-și împlinească călătoria în această lume. O asemenea călătorie cere putere. Însă o inimă care savurează părtășia cu Domnul, găsește această tărie numai în El. Aprovizionat în felul acesta, cel credincios se pregătește de drum, ca prin multe peripeții și prin locuri stâncoase să ajungă la Casa lui Dumnezeu. El a savurat această casă ca pe ceva *p r e z e n t*, înainte de a face experiența greutatea drumului. Însă el nu este mulțumit cu o savurare incompletă, ci dorește să aibe realitatea deplină a lucrurilor, după care sufletul său dorește și suspină (versetul 2). El dorește să locuiască în Casa DOMNULUI "*toate zilele sale*" (Ps. 27,4), cu o laudă care nu va înceta, care nu va fi întreruptă (versetul 4). Cât de sublimă va fi această laudă, în comparație cu actualele noastre cântări slabe, care deseori abia se ridică și cad iarăși înapoi pe pământ, în loc să se înalțe spre cer!

Pe drumul care conduce spre casă, creștinul experimentează binecuvântările călătoriei. *T ă r i a s a e s t e D u m n e z e u*. El o scoate din părtășia sa obișnuită cu El și astfel, la orice pas pe care îl face, câștigă puteri noi: "*Ei merg din putere în putere*." Nu este vorba aici de a aduna putere, ca apoi să dispui de ea așa cum voiești, când se crede că ai nevoie de ea; căci o asemenea acumulare exclude necesitatea unei părtășii neîntrerupte. Nu, este vorba de o putere, care iese din izvorul însuși, și anume de fiecare dată când cel credincios face un pas nou pe cărarea sa. El nu va renunța niciodată la primul obstacol ieșit în calea sa, căci acesta îl va face să primească putere.

Să nu uităm că două lucruri distrug părtășia noastră, frânează alergarea noastră și ne răpesc orice putere. Aceste două lucruri sunt mândria și plăcerea, care pot fi incluse într-un singur cuvânt; *I u m e a*.

Deseori în viața unui creștin se întâmplă că după un timp de putere trăim o perioadă de stagnare, care este însoțită de slăbiciune, care se aseamănă somnului și câte-o dată chiar morții. Asemenea creștini (și ei sunt numeroși!), care nici-o dată nu au savurat fericirea omului a cărui putere este în El, își fac puține gânduri despre această slăbiciune, pentru că ea constituie starea lor normală și pentru că lucrurile sublime i-a lăsat mai mult sau mai puțin indiferenți. Sau poate ei au încercat să înlăture această stare printr-o activitate febrilă, care le-a dat iluzia de putere, dar care i-a împiedecat, înainte de toate, să dea socoteală de sărăcia lor spirituală, de care ei ar fi putut fi conștienți dacă în liniște ar fi căutat prezența lui Dumnezeu. Acelora dintre astfel de creștini care în timpurile fericite au savurat puterea lui Dumnezeu, pierderea acesteia le pricinuieste nevoi mari și deseori chinuri. Când ei se îndreaptă spre Dumnezeu, ei Îl întreabă de cauzele acestei stări, de care ei înșiși deseori nu sunt conștienți. Răspunsul nu se lasă așteptat și ei vor constata totdeauna că pricina slăbiciunii lor constă în lipsa de părtășie și asemănarea cu lumea, care într-o formă sau alta a întrerupt această părtășie. Să ne judecăm simțirile noastre lumești și vom primi iarăși puteri noi! Însă în loc ca noi să facem această judecată pe deplin, deseori noi dorim să atribuim circumstanțe atenuante. În acest fel noi mergem mai departe, însă cu o inimă nesinceră, și ne dăm o aparență de putere, prin aceea că desfășurăm o activitate exterioară. Prin aceasta însă nu ne înșelăm numai pe noi înșine, așa cum este cazul la cei indiferenți, ci ducem și pe alții în rătăcire, în felul acesta mergem pe drumul ipocriziei, unde ne pândește păcatul și ne duce la cădere și ruină morală. Cât de adevărat este totuși cuvântul: "*Ferice de omul a cărui putere este în Tine!*"

Aceasta ne conduce la constatarea că umblarea frecventă în Locul Preasfânt, este punctul de plecare al oricărei puteri. În Psalmul 63, sufletul săturat de bucate grase și miezoase exclamă: "*Dreapta Ta mă susține*" (versetul 8). După ce în Psalmul 73 el a intrat în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu, el spune: "*Tu m-ai apucat de mână dreaptă, Tu mă vei călăuzi cu sfatul Tău*" (versetele 23-24).

"*Ferice..., în a căror inimă sunt croite drumuri!*" (versetul 5). Drumul croit, este drumul pustiei, drumul care conduce prin "țara neșemănată" (Ieremia 2,2), unde Israel, după ieșirea sa din Egipt, a urmat pe DOMNUL, Mirele său (Isaia 11,16). Acolo unde nu era nici-un drum, a fost arătată totuși o cărare de către picioarele preoților, care purtau Chivotul, un prototip al lui Hristos. Acestea sunt cărările croite. Cei credincioși sunt ținuți pe acestea în permanentă dependență de Domnul. Numai aceste drumuri conduc în țara făgăduinței (Ieremia 31,21), numai ele sfârșesc în Casa lui Dumnezeu (Isaia 35,8-10). Cât de multă osteneală și dureri au pricinuit aceste cărări croite preaiubiților noștri înaintași! Atunci pentru noi să nu fie nici-o încercare? Am putea noi să ne dorim aceasta? Pierderea pe care noi am suferi-o, dacă drumul nostru nu ar avea acest caracter dureros, ar fi incalculabilă. Însă Dumnezeu a îngrijit ca să nu fie așa - și pentru aceasta mulțumiri fie aduse Lui! Valea Baca se întinde imprevizibil înaintea credincioșilor. Este locul lacrimilor, așa cum sub un alt aspect este "*Valea umbrei morți*". Însă fericit este acela care o străbate în puterea care este în Dumnezeu. Încercările devin atunci un izvor de învioreare pentru noi și pentru alții. Lacrimile timpului de semănat merg înaintea ploii roditoare, care la vremea sa va aduce cu sine binecuvântarea pentru orice recoltă. Conștiența izvorului de ajutor în Hristos și conștiența dragostei Tatălui, înviorează și bucură inima pelerinului.

Psalmul 63 ne-a arătat cum este păstrată părtășia prin izolare. Aici vedem cum, prin greutățile drumului, ea crește. Însă atunci când noi vom apărea "înaintea lui Dumnezeu în Sion", părtășia noastră nu va mai avea nici-o gradare și nici nu va mai fi pericolul să fie întreruptă. După ce cel credincios a atins țelul călătoriei și a fost introdus în prezența lui Dumnezeu, el spune: "*Uită-Te la fața Unsului Tău!*" El a dispărut complet dinaintea ochilor lui Dumnezeu și a fost înlocuit prin ceva extraordinar, Unsul Său, pe fața căruia se reflectă Slava Sa. Dumnezeu este un Sora - noi ne găsim în deplină lumină. Dumnezeu este un scut, și ne așează pentru veșnicie în siguranță față de atacurile dușmanului. Noi Îl cunoaștem ca pe Acela care dă "*îndurare și slavă*" (versetul 11). În acest loc binecuvântat nu este numai o cunoaștere desăvârșită a ceea ce este El, ci și a ceea ce dă El. La sfârșitul unei umblări în părtășie cu Domnul stă o plinătate de binecuvântări cerești și veșnice.

Acest Psalm este într-un mod cu totul deosebit un Psalm al părtășiei - un Psalm al părtășiei personale cu Dumnezeu, fie în savurarea prezentă a tuturor bunătăților Locului Preasfânt, fie pe drumul care conduce într-acolo, fie, în sfârșit, în savurarea viitoare a Slavei. În gândurile și în speranța sa cel credincios a ajuns la țelul călătoriei sale, în casa Tatălui. Chiar dacă în realitate el nu se găsește acolo, el savurează mai dinainte binecuvântările Sale. Versetul doisprezece: "*Ferice de omul care se încrede în Tine!*", exprimă sentimentele lui Hristos și ale ucenicilor Săi în timpul traversării scenei acestei lumi; primul verset este rezultatul final al tuturor experiențelor acestui Psalm: "*Cât de plăcute sunt Locașurile Tale!*"

PSALMUL 87

Părtășia dintre Hristos și ai Săi în gândurile lor despre Cetatea lui Dumnezeu.

Tema acestui Psalm nu este atrăgătoare numai pentru Domnul Isus, ci și pentru poporul Său. Este vorba de orașul preaiubit, Ierusalimul pământesc, în ziua slavei sale viitoare. Pentru noi creștinii aceste cuvinte se referă la noul Ierusalim, care va coborî din cer de la Dumnezeu, la Adunarea Dumnezeului cel viu, orașul în care va locui în veșnicie Hristos, și noi împreună cu El. Să nu uităm că Adunarea este privită când ca mireasă în relațiile ei de dragoste și în unitatea ei cu Mirele, când ca oraș ceresc. În această ultimă caracteristică, ea este *r e ș e d i n ța t u t u r o r c r e d i n c i o ș i l o r*; și, privită sub acest aspect, Domnul Isus o iubește. Așa cum El a iubit Ierusalimul și acolo Și-a instalat tronul Său, tot așa El Își va descoperi Slava Sa în Orașul ceresc și va locui acolo veșnic.

În versetul 1 vorbește Duhul lui Dumnezeu, așa cum noi am citit de mai multe ori. El vestește caracterul lucrării lui Dumnezeu, care "*pe munții cei sfinți*" a pus o temelie sigură orașului Său. Acest verset cuprinde un fel de sinteză a versetului următor. Este vorba de o lucrare dumnezeiască; Dumnezeu a înfăptuit-o - El, Cel care a pus temeliiile Sionului. În același sens cu Ierusalimul, Sionul este aici totodată muntele de *H a r* și *s f i n țe n i e*, pus realmente de-o parte pentru Dumnezeu (Ps. 2,6; 3,4). Ceea ce Dumnezeu întemeiază, are totdeauna acest caracter: sfințenia Sa nu se poate despărți de Harul Său. Har fără sfințenie ar fi un afront pentru Numele lui Dumnezeu. Prin aceasta s-ar accepta că Dumnezeu, care dovedește Har, poate permite ca păcatul și mizeria să existe înaintea Sa. Ar fi o eroare fatală pentru oameni, dacă ar lua în posesiunea lor Harul și apoi ar considera că sunt liberi să facă răul; pe acest drum el va cădea sub dreapta judecată a lui Dumnezeu. Pe de altă parte sfințenia fără Har, ar însemna o condamnare veșnică pentru oameni.

Faptul că Sionul este întemeiat pe Har și sfințenie, aceasta îl face totodată să fie de nezdruncinat, ca tot ceea ce construiește Dumnezeu, și curățit de orice rău, ca să aparțină ca proprietate lui Dumnezeu. Dacă acesta va fi caracterul Ierusalimului pământesc, cu atât mai mult este valabil pentru Ierusalimul ceresc. Cu privire la faptul că, caracterul acestui oraș va fi realizat aici pe pământ, se spune: "*Temelia puternică a lui Dumnezeu rămâne.*" Această temelie constă pe de-o parte în *H a r u l* lui Dumnezeu, care cunoaște pe cei ce sunt ai Săi, pe de altă parte în *s f i n țe n i e a p r a c t i c ă*: "*Oricine, care rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!*" (2 Timotei 2,19). Despre acest oraș vorbește și capitolul al doisprezecelea al Epistolei către Evrei: "*Voi a-ți venit la muntele Sionului și la orașul Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc*" (versetul 22). El este închinat lui Dumnezeu Însuși, al cărui "*arhitect și constructor*" este (Evrei 11,10). În acest oraș nu este nimic care să nu vină de la El; de aceea El îl *i u b e ș t e*. Noi putem aplica și la Ierusalimul ceresc, ceea ce se va spune în Psalmul 132 despre Ierusalimul pământesc din timpul împărăției de o mie de ani: "*căci DOMNUL a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Sa: acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; aici voi locui, căci l-am dorit.*" (versetele 13-14).

În versetul 2 Duhul, ca să zicem așa, dă cuvânt Domnului: "*DOMNUL iubește porțile Sionului mai mult decât toate locuințele lui Iacov.*" El iubește porțile Sionului, porțile prin care se intră în oraș (Apoc. 21, 25,27), porțile în care El va ridica scaunul domniei Sale (Iov 29,7; Ier. 38,7; Amos 5,15). În Sion se găsește chivotul, așternutul picioarelor Lui; căci acolo David, împăratul Harului, a găsit locuințe pentru puternicul lui Iacov (Ps. 132,5).

Diferitele locuințe ale DOMNULUI în Israel, erau numai provizorii și nici-o dată locul pe care El îl iubea, locul odihnei Sale. Dumnezeu a locuit în Silo (Jud. 18,31; 1 Sam. 1,3; 4,3; 14,3; Ps. 78,60), în Bet-Șemeș (1 Samuel 6,14), în casa lui Abinadab în Chiriathairim (1 Samuel 7,11), în casa lui Obed-Edom, gatul (2 Samuel 6,11) și pe înălțimile lui Ghibeon (1 Cronici 21,29; 2 Cronici 1, 3,5). Însă era aria lui Ornan, iebusitul, unde Dumnezeu dorea să locuiască pentru veșnicie. Acolo și-a dovedit Harul Său, când acesta a întâmpinat sfințenia Sa în judecată. De aceea "*a părăsit locuința Lui din Șilo, cortul în care locuia între oameni. Însă a respins cortul lui Iosif și n-a ales seminția lui Efraim, ci a ales seminția lui Iuda, Muntele Sionului, pe care îl iubește*" (Ps. 78,60,67,68).

Tot așa și Hristos iubește Adunarea Sa, cetatea în care El va locui, unde sfinții au deja acum cetățenia lor, unde însă ei vor locui cu El, așa că ei vor avea un obiect comun al dragostei lor. Tot așa și omul credinței acordă mai multă valoare Adunării, orașului lui Dumnezeu, decât orice altceva ce au întemeiat oamenii. Din toate acestea nu putem noi toți să tragem o învățătură serioasă? Iubim noi locuințele lui Iacov mai mult decât sfântul oraș al lui Dumnezeu? Preferăm noi sectele noastre, partidele noastre, adunările noastre? Probabil că este vorba de locuințe în care odinioară prezența Domnului putea să fie realizată temerar; însă toate aceste corturi ale lui Iacov sau Efraim, au tolerat amestecarea Numelui lui Dumnezeu cu idolii. Din păcate, aceste corturi, care au renunțat la Dumnezeu, au astăzi pentru creștini deseori mai multă valoare decât prețioasa Adunare a lui Hristos, despre care El spune, chiar în timpuri de decădere și deplină împrăștiere: "Eu sunt în mijlocul acestor doi sau trei."

În versetul 3, după cât se pare, vorbește Duhul prin gura rămășiței: "*Lucruri pline de slavă au fost spusese despre tine, cetate a lui Dumnezeu.*" Acest oraș va fi nu numai locul Harului și sfințeniei lui Dumnezeu și obiectul dragostei Sale, ci el va purta și Slava Sa! "*căci DOMNUL va zidi Sionul, Se va arăta în slava Sa*" (Ps. 102,16). Cum ar putea să fie altfel, căci Dumnezeu Însuși va locui acolo. El este orașul lui Dumnezeu; căci "*Tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în el*" (Apoc. 22,3). "*Domnul, Dumnezeu, Cel Atotputernic și Mielul sunt Templul ei ... și făclia ei este Mielul*" (Apoc. 21,22-23).

Începând cu versetul 4, Sionul însuși ia cuvântul: "*Eu amintesc Egiptul și Babilonul printre cei ce mă cunosc; iată țara filistenilor, Tirul cu Etiopia: acolo s-au născut.*" Ierusalimul poate vorbi aceluia care îl cunosc și îl ascultă și pot să-L înțeleagă. Poate ceea ce lumea slăvește și prețuiește așa de mult, țările și orașele faraonilor, filistenilor, etiopienilor, Babelului și Tirului - pot toate acestea să fie atrăgătoare pentru aceia care cunosc cetatea lui Dumnezeu? Pentru lume, ceea ce Dumnezeu prețuiește, Harul Său și Slava Sa, sunt ceva străin. În ea toți laudă la întrecere națiunea lor mare, capitala lor mare și înalță pe oamenii lor mari. Însă sunt oamenii mari pentru aceia care cunosc Sionul și pe Dumnezeu care locuiește acolo? Hristos este Același ieri, astăzi și în veșnicie. Mai marii lumii, dimpotrivă sunt enumerați și amintiți, ca și cum ei ar aparține trecutului, istoriei: "acolo s-au născut." Ce a rămas din ei? "*Ca un vis la deșteptare, așa le lepezi chipul, Doamne, la deșteptarea Ta*" (Ps. 73,20). Toată această slavă a trecut. Acești oameni și-au avut ziua lor și partea lor aici pe pământ; acum ei toți zac în Șeol și așteaptă ziua judecării lui Dumnezeu. "*Cei ce sunt morți acum nu vor mai trăi, sunt niște umbre și nu se vor mai scula; căci Tu i-ai pedepsit, i-ai nimicuit și le-ai șters amintirea*" (Isaia 26,14).

În versetul 5 Duhul răspunde Ierusalimului: "*Iar despre Sion este zis: a c e s t a și a c e l a î n e l s - a u n ă s c u t; și El Însuși, Cel-Prea-Înalt îl întărește.*" Ce contrast față de celelalte orașe! Sionul este locul de naștere al preaiubiților DOMNULUI. "Acesta și acela", "vitejii lui David", pe care Dumnezeu îi înregistrează, sunt socotiți ca aceia care sunt născuți în acest oraș. Ei au cetățenia lor în Ierusalim. Când noi vorbim despre Ierusalimul ceresc, atunci aceasta cuprinde pe toți aceia a căror origine și cetățenie este în cer și nu este de pe pământ; acolo ei vor fi și în veșnicie. În ceea ce privește Ierusalimul din timpul împărăției de o mie de ani, amintirea oamenilor credinței ai acestui oraș va rămâne. Orașul va fi c o n s o l i d a t, ca odinioară stâlpii simbolici ai lui Iachin ("El îi va consolida") dinaintea Templului lui Solomon.

"*DOMNUL numără popoarele, scriindu-le: a c e s t a s-a născut acolo*" (vers.6). Duhul profetic vorbește aici mai departe pentru DOMNUL și ne comunică ce va spune El la număratoarea popoarelor. Ierusalimul întărit (versetul 5) de către Cel-Prea-Înalt (Numele lui Dumnezeu în timpul împărăției de o mie de ani) va fi punctul central al binecuvântărilor pentru toate națiunile. DOMNUL, Dumnezeu lui Israel, va spune: "*Acesta (Omul dreptei Mele) S-a născut deasemenea în el.*" Aceasta este ceea ce, înainte de toate, dă valoare orașului lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă că Ierusalimul ar fi locul în care Hristos a venit în lume, ci el este orașul Fiului lui David, orașul Marelui Împărat, orașul împărăției lui Hristos. Ochii tuturor popoarelor vor fi îndreptați asupra lui Mesia în Sion; numai de la El vor aștepta ele binecuvântările lor.

În versetul 7 vorbește rămașița însuși: "*Și cei ce cântă și cei ce joacă strigă: Toate izvoarele mele sunt în Tine!*" De acum înainte un popor unit, privește spre un conducător, spre Acela care "s-a născut", se pregătesc să-L însoțească cu cântăreți și cântăreți la flaut, cu cântări de laudă și dansuri, la intrarea Sa triumfală în partea Sa de moștenire și strigă: "*Toate izvoarele mele sunt în Tine!*" Izvoarele cântării sale de laudă, a bucuriei sale, a tăriei sale, izvoarele mântuirii sale, ale unității sale ca popor, izvorul tuturor binecuvântărilor sale și al întregii sale slăvi - toate sunt în această Persoană vrednică de adorare. Israel, poporul ales, va găsi aceste izvoare în El, în Ierusalimul pământesc, unde El Își are reședința; și același izvor va învia în veșnicie pe sfinți și Ierusalimul ceresc, în care El va locui.

Ca să rezumăm acest Psalm, eu l-aș intitula așa: părtășia dintre Hristos și ai Săi, prin Duhul Sfânt, cu privire la orașul minunat, în care este păstrat tot Harul Său și toată Slava Sa și unde El va locui împreună cu toți răscumpărații Săi.

PSALMUL 91

Părtășia cu Hristos, al doilea Adam

Acest Psalm minunat exprimă cea mai înaltă treaptă a părtășiei; căci el vorbește numai de Hristos, despre H r i s t o s S i n g u r. Toate celelalte dispar dinaintea Lui. Chiar și nenumăratele binecuvântări, pe care El le-a câștigat pentru noi prin jertfa Sa, nu sunt amintite. El Își găsește bucuria în Jehova, Dumnezeu își găsește bucuria în El, și chiar credincioșii pot prin Duhul să-și găsească bucuria în El. El nu se gândește nicidecum la Sine Însuși, ci numai la Dumnezeu; toată încrederea Sa și toată simpatia Sa este pentru El. Când El se gândește la oameni, atunci o face numai cu scopul că El Însuși, ca al doilea Adam, prin ascultarea Sa vrea să restaureze relațiile cu Dumnezeu, pe care omul le-a întrerupt într-un mod așa de îngrozitor, dezonorând pe Dumnezeu prin păcatele sale.

Duhul vorbește numai d e s p r e E l; Dumnezeu vorbește numai d e s p r e E l; El vorbește numai l u i Dumnezeu; credincioșii vorbesc numai L u i și numai d e s p r e E l. Toți își găsesc bucuria în El, așa cum El Își găsește bucuria în Dumnezeu!

Acest Psalm nu conține nici-un cântec de laudă în adevăratul sens al cuvântului, însă toate inimile sunt umplute cu admirație, prin aceea că se gândesc la desăvârșirea acestui Om. Să observăm că aici nu este vorba de Slava Sa ca Fiu al lui Dumnezeu (alți Psalmi ne prezintă aceasta), ci de caracterul Său ca Fiu al Omului smerit și umilit. În această postură El se limitează să spună o s i n g u r ă f r a z ă (versetul 2); însă aceste cuvinte coboară binecuvântări veșnice asupra Lui.

În "rugăciunea lui Moise, omul lui Dumnezeu", din Psalmul anterior (Ps. 90), ne este prezentat omul, întâiul Adam, ca acela care de la începutul neascultării sale este supus păcatului și tuturor consecințelor lui (versetele 2-6). El se întoarce înapoi în țărână; judecata îl ia ca un șuvoi. El este ca un vis dimineț; abia începe să înflorească, că este cosit și se usucă. Soarta sa devine mult mai rea, după ce responsabilitatea sa s u b L e g e este pusă la probă. Fărădelegile sale aduc asupra lui mânia lui Dumnezeu ca un foc mistuitor și furia Sa îngrozitoare (versetele 7-11). În viitor îl va atinge judecata necruțătoare și chiar pe pământul acesta el nu atinge nici măcar măsura scurtă a zilelor sale ...

Însă aici în Psalmul 91 ni se prezintă un Om, cel de-al doilea Adam, care este cel de-al doilea Israel. În încrederea în cuvintele Psalmului anterior: "*Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost în toate generațiile*", prin Duhul Îi este lăsată decizia cu privire la alegerea aceluia care să fie locuința a Sa. Va fi C e l - P r e a - Î n a l t și locuințele Sale ascunse în e r? (Acest titlu, care amintește de supremația Sa absolută, Dumnezeu îl ocupă în legătură cu domnia Sa viitoare asupra lumii.) Va fi C e l A t o t - p u t e r n i c, cu protecția pe care El o acordă p e p ă m â n t? (Acest titlu îl ia Dumnezeu în legătură cu patriarhii. El amintește de suveranitatea Sa, pe care El o arată în slujba Sa față de străinii sârmani și călătorii lipsiți de protecție.) Ce va răspunde acest Om?

"Eu spun despre DOMNUL: El este locul Meu de scăpare și cetățuia Mea; D u m n e z e u l M e u în care Mă încred" (versetul 2). El alege pe D O M N U L (pe Dumnezeul lui Israel, al cărui popor a călcat Legea și la ofensat, și care în marea Sa mânie Și-a ascuns fața de casa lui Iacov) ca D u m n e - z e u (Elohim, Dumnezeu Creatorul, de care omul n-a ascultat) al Său. Pe acest Dumnezeu, care a fost așa de dezonorat de oameni, vrea să-L proslăvească Hristos, prin deplină dependență și încredere necondiționată. Numai El putea să facă aceasta, ca al doilea Adam, ca adevărata viță, singurul Israel, pe care Dumnezeu putea să-L primească; căci despre El a spus Dumnezeu prin profet: "*Am chemat pe Fiul Meu din Egipt*." În acest al doilea scurt verset, Domnul renunță să aștepte după împărăția Celui Prea Înalt, ca să primească binecuvântările acesteia în cer și pe pământ. El alege mult mai mult Numele DOMNULUI, ca să restaureze Slava Sa și prestigiul Său și să înalțe iarăși acest Nume, care a fost acoperit cu rușine de către poporul călăuzit de Satana. El spune: "*DOMNUL este Dumnezeul Meu*." Aceasta nu mai putea s-o spună Israel. "*În El vreau să Mă încred*" - În aceste cuvinte, așa cum am văzut, este cuprins tot drumul Său pe acest pământ. El se încrede în Dumnezeu, pe care Israel L-a dezonorat, și a Cărui mânie se va descoperi în mod sigur față de cei răi. Cu o asemenea încredere vine Hristos înaintea lui Dumnezeu! Însă ce izvor de ajutor reprezintă aceasta pentru necredinciosul popor Israel! Prin faptul că Hristos a luat locul acestuia, în mod necesar El a preluat și întreaga responsabilitate, toate consecințele comportării lui Israel. Minunat Har! Dacă mânia lui Dumnezeu trebuia să cadă asupra acestui popor, cum putea să nu-L atingă pe Acela care îl reprezenta? Însă nimic nu putea să-L oprească pe Domnul Isus. Cu orice preț El ia apărarea Slavei Dumnezeului Său, a Sfințeniei Sale, a dreptății Sale, a judecății Sale. Acest loc El îl o c u p ă de bună voie. El nu se duce nici sub ocrotirea Celui Prea Înalt în cer, nici nu este acoperit pe pământ de umbra Celui Atotputernic. Nu în aceste trăsături de caracter a fost dezonorat Dumnezeul său. Oricare ar putea să fie consecințele - DOMNUL, Dumnezeul lui Israel, trebuie proslăvit cu orice preț!

În versetele 3-8, Duhul lui Dumnezeu răspunde Domnului, asemenea unui chezaș al DOMNULUI. Pe baza ascultării Sale El Îi recunoaște dreptul de a lua în posesiune toate dovezile Harului, pe care Israel ar fi putut să le savureze dacă ar fi mers pe același drum ca și Domnul Isus. "*El te va acoperi cu penele Lui*." De câte ori a vrut Domnul să facă același lucru pentru Israel, așa cum cloșca își strânge

puii sub aripi - și Israel n-a v r u t. DOMNUL vestește lui Hristos că El Însuși a dobândit acum acest loc sub aripile Sale. Însă consecința minunată a acestui fapt va fi că vechiul Israel, care și acum este vinovat, în viitor va fi adus în siguranță în El, ca Israelul cel nou. Însă din tot ceea ce va lovi pe poporul necredincios și răzvrătit, nu va atinge acum nimic pe Omul dreptei lui Dumnezeu. Dacă o mie ar cădea lângă El și zece mii la dreapta Lui, El va rămâne nevătămat în mijlocul acestei băi de sânge și va vedea cum judecata va veni peste cei nelegiuți. Aceste versete sunt făgăduința deplinei siguranțe în care DOMNUL va păzi pe Alesul Său - pe El, singurul Om care L-a onorat printr-o încredere absolută și smerită.

S-a împlinit această asigurare dată de Duhul lui Dumnezeu? Din contra! L-a ajuns nelegiuirea și L-a înconjurat. El a fost cel care a suferit mânia lui Dumnezeu. El a fost Cel care n-a fost cruțat în timp ce zeci de mii de vinovați au triumfat și L-au străpuns cu săgețile lor.

Să fi mințit Dumnezeu și să fi înșelat pe acest Om, adevăratul Israel, în încrederea Sa? În mod sigur nu; însă hotărârile de Har ale lui Dumnezeu cu acest popor nelegiuit trebuiau să-și găsească împlinirea lor. *"Este mai bine să moară un Om pentru popor, ca să nu piară toată națiunea."* Acesta este răspunsul, dar a c e s t P s a l m n u î l d ă. Alți Psalmi vorbesc despre lucrarea de substituție a lui Hristos, însă acest Psalm nu are în vedere l u c r a r e a lui Hristos, ci P e r s o a n a Sa și consecințele pe care El le va culege din ascultarea Sa. Pentru El toate aceste binecuvântări sunt încă în viitor. În timp ce El stă la dreapta lui Dumnezeu în cer, El așteaptă ca ele să devină parte a Sa, când El Își va lua în posesiune împărăția Sa pe pământ.

În versetele 9-13 se întâlnește un nou partener de discuție. Este un p o p o r n e p r i h ă n i t, care s-a alipit de Acela care a suferit din partea celor nelegiuți, un popor sfânt, un Israel nou, care a răsărit din noua viță, pe care DOMNUL a plantat-o. Este luminat de Duhul Sfânt și este în deplină concordantă, deplină părtășie cu gândurile lui Dumnezeu despre Hristos. Această rămășiță credincioasă privește de asemenea înainte la slava împărăției de o mie de ani, care va fi partea lui Hristos. Acești credincioși posedă deja acum pe Domnul ca loc de scăpare al lor, însă în perspectivă la timpul când C e l - P r e a - Î n a l t va instala pe Cel de la dreapta Sa în domnia asupra pământului: *"Pentru că zici: D O M N U L este locul Meu de a d ă p o s t și faci din C e l - P r e - Î n a l t locuință a Ta."* Acest timp este într-adevăr viitor, însă rămășița este în deplină părtășie cu Duhul lui Dumnezeu, care a vorbit mai dinainte lui Hristos. Duhul a spus cu privire la DOMNUL: *"El Te va izbăvi, El Te va acoperi ..."* În părtășie cu Duhul, rămășița strigă acum: *"El va porunci îngerilor Săi pentru Tine."*

Da, El va fi păzit. Îngerii vor fi slujitori ai Săi, ca să-L poarte pe brațe, așa că picioarele Lui nu vor fi rănite prin atingerea de vre-una din pietrele de pe drum. Satana a folosit cândva aceste locuri ca să îndepărteze pe Domnul de dependența Sa și să-L facă să pună la îndoială ajutorul lui Dumnezeu. Însă El S-a încrezut în făgăduințele Sale, a așteptat după timpul lui Dumnezeu și a renunțat să facă uz de făgăduințele care i-au fost date; căci El dorea să înfăptuiască lucrarea Sa și jertfa Sa. El avea toate suferințele înaintea ochilor Săi, lepădarea, părăsirea, moartea și mânia lui Dumnezeu - toate lucruri, care erau împotriva făgăduinței. Cu toate acestea El nu S-a îndoit un moment, nu Și-a pus nici-o dată întrebarea dacă Dumnezeu Își va împlini făgăduințele. El nu a i s p i t pe Domnul, Dumnezeul Său, ci S-a sprijinit pe cuvântul DOMNULUI, care împotriva aparențelor exterioare va fi dus la îndeplinire. Picioarele Sale sfinte, care s-au lovit de orice piatră de pe drum, care au fost străpunse de cuie, picioarele Sale, care fără nici-o ezitare au mers în deplină sfințenie pe drumul plin de dureri și au fost obiectul jignirilor din partea oamenilor - ele vor fi încredințate griji pline de dragoste și gingășie a îngerilor. Aceste picioare, al căror călcâi a fost zdrobit de șarpe, ele înșile vor zdrobi pe șarpe. Fără efort, în puterea dumnezeiască și suverană, ele vor trece peste lei și peste năpârci (versetul 13).

Va veni timpul, spun credincioșii aici, când toate puterile spirituale, care s-au ridicat împotriva Ta, vor alcătui drumul peste care va trece picioarele Tale. În timp ce privesc desăvârșirea acestui Om, prin credință anticipează nimicirea deplină a răului, pe care o va aduce ziua Sa.

În versetele 14-16 Dumnezeu Însuși are ultimul cuvânt în prețuirea Preaiubitului Său. El nu vorbește aici L u i, ci vorbește d e s p r e E l. Duhul și rămășița vorbesc Domnului Isus; însă ca toți să audă, DOMNUL vestește ce va face El pentru oamenii care și-au pus încrederea în El. Cu privire la mântuirea ce urma să se înfăptuiască, Dumnezeu nu a răspuns la strigătul Său și L-a părăsit. Însă pe baza încrederii, pe care El Și-a pus-o în DOMNUL, El Îl va s a l v a. De aceea putea Domnul Isus să spună: "*Tu M-ai izbăvit din carnele bivolului.*" De două ori repetă DOMNUL aici: "*Îl voi scăpa (respectiv, elibera).*" Această eliberare este astăzi împlinită: Dumnezeu L-a înălțat la dreapta Sa și L-a "*pus în siguranță*", pentru că El a cunoscut N u m e l e S ă u (versetul 14). Aici este vorba de Numele Său în legătură cu Israel; căci relațiile mult mai sublime ale Fiului cu Tatăl sunt tot așa de puțin amintite aici, ca și în ceilalți Psalmi.

"*Voi fi cu El în strâmtorare.*" În "marele necaz", pe care rămășița credincioasă a lui Israel îl are de parcurs, El nu o va părăsi, în măsura în care toți aceștia au adoptat poziția lui Hristos, vor fi eliberați așa cum a fost El. Ultimul răspuns va fi s l a v a: "*Îl voi elibera și Îl voi proslăvi*", când El va intra în împărăția Sa. La sfârșit (versetul 16), El va fi săturat cu lungimea vieții și Dumnezeu Îl va lăsa să vadă mântuirea Sa, asta înseamnă rezultatul deplin și minunat al ascultării Sale.

Doresc să întreb: am putea noi să găsim în altă parte un exemplu mai sublim al părtășiei? Toate privirile cerului, toate privirile pământului, sunt îndreptate spre acest singur lucru. Pământul și cerul discută unul cu altul, ca să-și împărtășească gândurile cu privire la desăvârșirea Sa. Îngerii Îl privesc și se grăbesc să-I slujească. Și toată desăvârșirea este cuprinsă în "încrederea" Omului desăvârșit, așa cum în Psalmul 16 în "ascultarea" Slujitorului desăvârșit.

PSALMUL 102 și 103

Părtășia cu Hristos în rezultatele lucrării Sale

Psalmul 22 este Psalmul i s p ă ș i r i i, Psalmul 102 este Psalmul s u b s t i t u i r i i. Rezultatul ispășirii este învierea lui Hristos (Ps. 22,21) și, pe baza acestei învieri, părtășia "fraților" Săi cu El în toate relațiile în care El stă cu Dumnezeu și Tatăl Său. Rezultatul reprezentării constă în vestirea faptului că acest Om, care "a fost luat", este însăși Dumnezeu cel veșnic, și că aceia a căror poziție a fost ocupată de El stau înaintea lui Dumnezeu într-o stare de îndreptățire desăvârșită. El este A c e l a ș i (Ps. 102,27), adică neschimbat în Sine Însuși, și robii Săi stau n e c l i n t i ț i (versetul 28).

În Psalmul 102, substituirea nu este substituirea care a avut loc în lucrarea de pe cruce, cu toate că rezultă din ea, când Hristos a fost luat la jumătatea zilelor Sale. Acest Psalm ne arată pe Domnul Isus mai mult ca pe al doilea Adam, care vine pe pământ și ia locul primului om, și asemenea acestuia să fie ridicat și apoi prin mânia lui Dumnezeu să fie "aruncat departe" (versetul 10), cu toate că El era singurul care avea dreptul să rămână păstrat în demnitatea Sa originală. Începutul acestui Psalm este exact contrariul Psalmului 91. Acolo Hristos cel smerit a fost înălțat ca Om în slavă, în timp ce aici, Hristos cel înălțat este aruncat ca om în țărână. Abia după aceea Dumnezeu Însuși I se adresează ca D u m n e z e u, și este făcut Urzitorul mântuirii veșnice, pentru toți care ascultă de El.

Vedem aici pe Omul desăvârșit, ca pe Cel disprețuit și singuratec, ca obiect al batjocorii și împotrivrării întregii lumi. Însă în afară de aceasta El este pârjolit ca și iarba, făcut asemenea

păcătoșilor și oamenilor fărădelegii și este tratat ca și aceștia (Ps. 102,4; 37,2; 90,5,6; 92,7; 103,15; Isaia 40,6). El trece ca o umbră întinsă; El va fi luat la jumătatea zilelor Sale (Ps. 102, 11,24; 109,23; 144,4). Cu un cuvânt: El va fi tratat ca și primul om căzut, al cărui loc El l-a luat, ca să-l scoată din adâncul în care era prăbușit. "*Unul a murit pentru toți, așa că toți au murit.*" După ce El a suferit toate consecințele neascultării lui Adam, va fi denumit apoi Fiul lui Dumnezeu, îndreptățit și pentru veșnicie punctul central al Slavei dumnezeiești.

Datorită acestei coborâri, datorită minunatei substituiri, în care El a fost mânat de dragostea Sa, noi suntem introduși în toate binecuvântările care se cuvin acum Locuitorului nostru. Mânia lui Dumnezeu L-a lovit pe El, ca astfel ea să fie îndepărtată pentru totdeauna de la noi (Ps. 102,10; 103, 9). Dumnezeu L-a îndreptățit pe deplin, pe El și pe noi. Păcatele noastre nu ne vor mai putea ajunge nici-o dată (Ps. 103,10,12). Dacă El rămâne veșnic (Ps. 102,27), atunci și bunătatea Sa va rămâne veșnic asupra noastră (Ps. 103,17). Noi putem să lăudăm din adâncul inimii pe DOMNUL și Numele Său. El a iertat toate nelegiuirile noastre, a salvat viața noastră din groapă; El nu ne-a făcut după păcatele noastre, pentru că El le-a pedepsit în Hristos, și le-a îndepărtat așa de mult de noi, cum stă răsăritul față de apus. Însă pentru ca noi să putem vorbi așa, Hristos a trecut prin toate acestea. Starea noastră, cu toate consecințele ei și în realitatea ei îngrozitoare, El a făcut-o a S a. În felul acesta El a pus totodată sfârșit întregii noastre istorii și a introdus prin Persoana Sa istoria și binecuvântările omului nou.

Așa cum Tatăl are părtășie cu El în ceea ce a făcut, tot așa și noi avem părtășie cu Hristos în toate rezultatele lucrării Sale. Prin faptul că Dumnezeu ne-a vestit că acest Om, care a fost luat la jumătatea zilelor Sale, este Dumnezeu binecuvântat în veșnicie, ne-a dat siguranța care se cuvine Domnului Isus.

De aceea noi putem deja acum să lăudăm valoarea și rezultatele smereniei Sale. Aceasta noi o vom face în veșnicie, când El va fi subiectul cântării de laudă universale (Ps. 103, 19-22) și **î n a i n t e d e t o a t e a l n o s t r u**. Noi intonăm acest cântec de laudă din primul verset al Psalmului nostru: "*Binecuvintează, suflete al meu, pe DOMNUL!*"; și chiar **u l t i m u l c u v â n t** ne aparține: "*Binecuvintează, suflete al meu, pe DOMNUL!*" (versetele 1 și 22). Ce privilegiu! Cântecul de laudă din gura răscumpăraților Săi are mai multă valoare pentru inima lui Dumnezeu, decât cel al îngerilor Săi, al oștirii DOMNULUI, decât toate lucrările Sale!

PSALMUL 110

Părtășia cu Hristos cel proslăvit

În acest Psalm găsim confirmat un adevăr general. De îndată ce este vorba de Hristos în slava Sa **c e r e a s c ă**, Vechiul Testament nu poate aminti legătura noastră cu El în această stare. Locuirea în locurile cerești este păstrată Adunării și sfinților proslăviți. Psalmii cu care ne-am ocupat până acum, ne-au oferit unele exemple pentru acest adevăr. Chiar și în cele mai sublime expresii ale lor, ei nu ne-au condus nici-o dată mai sus de savurarea **b i n e c u v â n t ă r i l o r p ă m â n t e ș t i** (Ps. 22,22). De aceea în Psalmul 110 este lăsat la **o p a r t e** tot ceea ce este cu privire la unirea Adunării cu Hristos în cer. Binecuvântările care sunt amintite aici, sunt numai ale rămășiței lui Israel, ale poporului nou, care va moșteni viitoarea împărăție de o mie de ani pe pământ.

Trebuie totuși adăugat, că dacă în Psalmi este trecută cu vederea moștenirea cerească a Adunării, această omitere are ca rezultat că **P e r s o a n a l u i H r i s t o s** Însuși și mărețiile care se cuvin numai Lui sunt scoase mult mai clar în evidență. El ocupă toată scena. Privirea noastră Îl întâlnește numai pe El și este obligată să se concentreze la acest singur obiect și focar al luminii. Este necesar să

ne amintim de Psalmul 91, care ne oferă același exemplu, sau de Psalmul 16, a cărui singură temă este Hristos ca Rob?

Dacă acum deschidem Noul Testament, atunci găsim acest Psalm 110 citat de 21 de ori (deci mult mai des decât oricare alt Psalm), ca să descrie părtășia Adunării și a Sfinților legați cu Hristos în locurile cerești, cu El.

Voi reveni în detaliu la această temă, care este tema noastră propriu-zisă, când vom studia acest Psalm. Să nu uităm însă că părtășia poate numai atunci să fie restaurată, când Domnul Isus este singurul obiect al inimii noastre și al gândurilor noastre. De aceea vom începe mai întâi să ne preocupăm numai cu El, așa cum ni-L prezintă acest Psalm.

1. Psalmul 110, ca și Psalmul 22, este un Psalm căruia eu vreau să-i acord o însemnătate centrală. În Psalmul 22 vedem pe Hristos s i n g u r la cruce, și anume până în momentul când El este înălțat "*din carnele bivoului*". Aici Îl vedem s i n g u r la dreapta mării în ceruri. El nu mai este, ca în Psalmul 41, "Cel sărac", cu care inima poate să aibă părtășie aici pe pământ și pe care noi putem să-L urmăm pas cu pas pe parcursul vieții Sale de smerenie și slujire. Din contră, noi Îl vedem încoronat cu slavă și cinste, și așezat chiar în punctul central al puterii. Însă această poziție minunată este u r m a r e a s m e r i r i S a l e. Duhul Sfânt se referă foarte clar la aceasta în Psalmul anterior 109. Vedem acolo cum oamenii răi urmăresc pe cel sărac și suferind (pe cel necăjit, a n i) și a cărui inimă este descurajată, ca să-l omoare (versetul 16). Acesta strigă: "*Eu sunt sărac și lipsit* (necăjit: același cuvânt ca în versetul 16), *și Îmi este rănită inima înlăuntrul meu*" (versetul 22). În cele din urmă Psalmul se încheie în versetul 31 cu certitudinea că DOMNUL "*stă la dreapta săracului* (nevoiașului, e b y o n), *ca să-l mântuiască de cei ce-i judecă sufletul*".

Să observăm și construcția acestui Psalm, care este deosebit de caracteristică pentru Psalmii pe care noi i-am numit "Psalmii părtășiei". Mai mulți interlocutori discută despre o persoană; Hristos. Mai întâi David, prin Duhul profetic, vestește înălțarea lui Hristos, Domnul său, în cer (versetul 1). După aceea, același Duh profetic vorbește pentru DOMNUL, ca să vestească domnia lui Hristos peste dușmanii Săi și instaurarea împărăției Sale peste un popor credincios, care va fi creat pentru slava împărăției Sale (versetele 2-3). Apoi auzim cum DOMNUL vorbește despre El: "*DOMNUL a jurat și nu-I va părea rău: Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec!*" (versetul 4). În versetele 5 și 6 rămășița credincioasă se adresează lui Dumnezeu Însuși. Ea vede pe Isus la dreapta Sa ("Domnul de la dreapta T a") și vestește judecata asupra națiunilor, care va preceda instaurarea împărăției pe pământ. În versetul 7 Duhul ne îndreaptă privirea spre trecut, ca să privim drumul consacrării, pe care a mers Domnul Isus ca t r i m i s al DOMNULUI. Rezultatul acestei cariere este înălțarea Sa la dreapta lui Dumnezeu, despre care vorbește primul verset.

Acest dialog este prețios pentru inimă. Toți, în afară de Acela care este subiectul discuțiilor, se antrenează în dezbateri. La sfârșitul acestei priveliști sublime a minunatei Sale Slave pe tronul Tatălui Său, El atrage la Sine toate privirile și gândurile lui Dumnezeu, ale Duhului și ale răscumpărăților.

Să reluăm acum această temă în detaliu. În timpul vieții Sale, pe când oamenii erau împotriva Lui, DOMNUL a stat la dreapta C e l u i s ā r a c, a Celui nevoiaș (Ps. 109,31). Acum acest sărac stă la dreapta Lui D u m n e z e u, încoronat cu slavă și cu cinste, pentru că El a îndurat suferințele morții (Evrei 2,9). Aceasta este recompensa Sa personală. Însă șederea pe tronul Tatălui Său este numai o poziție de așteptare. El Se va așeza pe propriul Său tron, și atunci Dumnezeu Însuși va pune pe dușmanii Săi așternut al picioarelor Sale. În Psalmul 8 toată creațiunea este pusă la picioarele Lui, și Numele celui de-al doilea Adam este minunat pe t o t p ā m ā n t u l. Aici în Psalmul 110, Cel lepădat, Cel sărac, stă în c e r și așteaptă împlinirea promisiunii care i-a fost făcută.

Aceasta însă nu este totul: acest Fiul al lui David este și Domn al lui David. Prin Duhul Sfânt, care numai El îl poate învăța în această privință, el vestește ce va face Dumnezeu pentru Fiul Său. Cât de prețios este să te preocupe cu Hristos, așa cum făcea David, fără să pierzi vre-un gând cu privire la El, chiar și acela care Îl caracterizează ca Rob. Marele împărat al lui Israel spune; "D o m n u l m e u." Astfel El, Omul înălțat, Unul Dumnezeu al lui Iacov, declară cu un alt prilej că Hristos va fi adevăratul Domnitor peste oameni, "ca lumina dimineții, când răsare soarele, o dimineață fără nori" (2 Sam. 23,1-4).

Probabil că în scrisorile Noului Testament Persoana lui Hristos ne este mai puțin prezentată în felul acesta exclusiv, așa cum este în Vechiul Testament, pentru că în Noul Testament este descoperită legătura strânsă a Adunării, a trupului, cu Capul ei. Totuși Filipeni 2,6-11 ne dă un exemplu despre aceasta. Scopul acestui loc este să ne îndrepte gândurile numai asupra lui Hristos și să întipărească adânc rezultatele practice care rezultă din aceasta: ca să putem avea parte de Slava Sa, noi ar trebui să avem același gând ca și El în smerirea Sa și să ocupăm ca și El ultimul loc, ca astfel, când va sosi timpul, stăpânul casei să poată spune: "Prietene, urcă mai sus" (Luca 14,10).

În continuare Psalmul acesta ne arată că pentru noi cunoașterea Tatălui depinde de Fiul: "Nimeni nu vine la Tatăl, decât numai prin Mine" (Ioan 14,6,9). Nimeni nu cunoaște pe Tatăl, "decât numai Fiul, și acela căruia Fiul vrea să i-L descopere" (Luca 10,22). De aceea aceste puține versete, care sunt complet umplute de Hristos, sunt pline și de cunoașterea lui Dumnezeu. Domnul, Jehova, este Cel care lasă pe Fiul lui David să șadă la dreapta Sa, care pune pe dușmanii Săi așternut picioarelor Sale, care trimite toiagul puterii Sale din Sion, care dă lui Hristos ca răsplată un popor plin de ascultare (compară Cântarea cântărilor 6,12) și care printr-un jurământ Îl declară Preot în veac după rânduiala lui Melhisedec.

Prin faptul că cel credincios este pus în felul acesta în fața Slavei Sale și vede pe Capul său înălțat peste toate, el Își îndreaptă privirea spre Tatăl, ca să se întrețină cu El. Ei au deplină părtășie în gândurile lor despre Preaiubitul Său și se bucură de hotărârile Sale pe care El le are cu privire la Hristos (Efeseni 1,9-10).

2. Dacă privim Psalmul 110 din punctul de vedere, în ce măsură Hristos a descoperit pe Israel în acest Psalm, găsim mai întâi în Psalmul 109,31 faptul că El a fost lepădat de către poporul incitat împotriva Lui, care voia să-L ucidă. În Psalmul 110,7 găsim o a doua realitate: drumul Său pe pământ, pe care El a mers ca un T r i m i s înșărcinat cu o misiune și pe care El a dovedit deplină ascultare și dependență. Primul verset al aceluiași Psalm ne arată Slava Sa, odată ca replică la lepădarea Sa de către popor, apoi ca răsplată a îndeplinirii misiunii Sale; căci noi nu trebuie să uităm că cuvintele de început ale Psalmilor, în mod normal prezintă deja rezultatul care decurge din conținutul versetelor următoare.

Consecințele pământești ale înălțării lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu sunt:

1. El va fi Împărat și Domn pe pământ și va avea un popor ascultător în timpul zilelor puterii Sale.
2. El va fi Preot în veac după rânduiala lui Melhisedec. În această poziție, El (ca și Melhisedec odinioară față de Avraam) va binecuvânta din partea Celui Prea Înalt pe poporul Său cel nou, și invers, va lăuda pe Cel Prea Înalt din partea poporului acestuia.
3. El va fi Biruitorul, triumfătorul și judecătorul și în ziua mâniei Sale va nimici pe deplin toate puterile care se ridică împotriva Lui.

Aceste trei trăsături caracteristice vor fi pentru Israel în v i t o r și aparțin istoriei profetice a acestui popor. Dimpotrivă, primele două caracteristici sunt pentru noi creștinii, care suntem deja popor al Lui, o posesiune a c t u a l ă. Noi suntem deja un popor ascultător și Îl avem ca Marele nostru Preot în cer. Cea de-a treia caracteristică a Domnului Isus este atât pentru noi cât și pentru Israel viitoare. Ea se referă la noi numai în măsura în care El prin judecata asupra dușmanilor Săi, la care El va participa

împreună cu răscumpărații Săi, va instaura împărăția Sa pe pământ, la care Adunarea Sa va avea parte împreună cu El. În versetul 2 rămășița credincioasă se bucură să vadă toiagul puterii lui Hristos, așa cum s-a bucurat de toiagul puterii lui Moise, cu care el a bătut pe egipteni. Acest toiag va fi trimis din Sion, reședința împărăției, ca să-și înalțe domnia în mijlocul dușmanilor Săi. Poporul Său nu va mai fi de acum înainte un popor încăpățânat, așa cum a fost în timpul când Domnul Isus se afla în mijlocul lui, fără prestigiu, constrâns și disprețuit. În timpul acestei domnii minunate, când El va sta ca Preot pe tronul Său, El va fi nu numai "Împărat al neprihănirii" și "Împărat al păcii", ci și singurul canal al legăturilor reciproce dintre cer și pământ.

La urmă, credincioșii rămășiței își întorc privirea înapoi, spre timpul când ei "nu L-au băgat în seamă". Acum ei Îl privesc cu plăcere, așa cum a fost El atunci, ca mesager al lui Dumnezeu în trimiterea Harului Său, în drumul Său ca Om dependent, smerit, care S-a dăruit pe deplin slujbei pe care Tatăl I-a încredințat-o. În mod sigur acestea nu sunt lucrurile cele mai neînsemnate ale Slavei Sale. Așa a fost Ilie la pârâul Cherit, dependent numai de Dumnezeu, ca să-și împlinească misiunea; așa au băut tovarășii lui Ghedeon din pârâu, înainte ca ei să elibereze pe Israel de jugul lui Madian. Așa și rămășița profetică a lui Iuda, după ce ea a recunoscut pe Mesia al ei, va merge pe urmele Lui și va fi dusă pe un drum drept la râuri de apă (Jeremia 31,9).

Cât de sublime sunt aceste trăsături de caracter ale Domnului Isus, chiar dacă sunt privite numai din perspectiva lui Israel (noi vom vedea însă ce rază de acțiune au asupra noastră)! Ce privilegiu să fi chemat să le cunoști și să le privești! Hristos în toate trăsăturile Lui diferite este obiectul preocupărilor credinciosului, care are parte cu El și se bucură cu El. Aceasta este părtășia.

3. Mult mai înaltă decât această părtășie, este însă părtășia noastră cu Tatăl și cu Fiul! De aceea acest Psalm, așa cum s-a spus, este mereu amintit în Noul Testament, ca să ne relateze despre părtășia creștină în cer. Dorim să privim acum câteva din aceste locuri.

Marcu 16,19 ne indică timpul în care faptele amintite în primul verset al Psalmului 110, care pentru prorocul împărătesc David erau de domeniul viitorului, au devenit realitate. *"Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu."* Mai înainte nu putea să fie descoperită părtășia cu un Hristos ceresc. În Evanghelia după Marcu El Se așează ca Slujitor la dreapta lui Dumnezeu, în Luca, ca Fiu al Omului (Luca 22,69), în Ioan 20,17 ca Fiu al Tatălui și în Psalmul 110,1 ca Slujitor și Fiu al lui Dumnezeu. Noul Testament ne introduce în părtășia unui Hristos ceresc, care a fost descoperit în toate aceste trăsături.

În Faptele Apostolilor 2,33-35 este folosit primul verset al Psalmului nostru ca să arate iudeilor că Dumnezeu a făcut pe Isus, pe care ei L-au răstignit, Domn și Hristos. Însă înălțarea Sa la dreapta lui Dumnezeu a avut ca urmare și faptul că a fost dat Duhul Sfânt. Prin acest Duh noi intrăm în părtășie cu Hristos din cer, așa cum se spune în Ioan 14,20: *"În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, voi sunteți în Mine și Eu în voi."*

În 1 Corinteni 15,25 este amintit același loc, ca să arate că Domnia lui Hristos se va sfârși abia atunci când toți dușmanii Săi vor fi puși la picioarele Sale. Însă în 2 Corinteni 3,18 vedem că noi, în timp ce așteptăm aceasta, prin Duhul putem vedea cu fața descoperită Slava Domnului, care a fost necunoscută chiar și celor mai avansați credincioși ai vechiului legământ. Această contemplare lucrează în noi transformarea în același chip al Lui și ne face să fim o epistolă a lui Hristos înaintea lumii (2 Cor. 3,2,18). Acesta este rezultatul binecuvântat al părtășiei noastre cu El.

Efesenii 1,20-23 ne prezintă o aplicare foarte prețioasă a Psalmului 110: *"Dumnezeu L-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare și L-a dat să fie Cap peste toate lucrurile*

Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toți." Un asemenea adevăr nu putea să fie descoperit în nici-un chip credincioșilor Vechiului Testament: Adunarea unită prin Duhul Sfânt cu Hristos cel înviat, este legată de nedespărțit ca trup cu Capul proslăvit în cer. Același Hristos așteaptă nu numai ca Dumnezeu să-I supună pe toți vrăjmașii Săi sau ca toată creațiunea să I se supună, ci ca totul, absolut totul, să-I fie supus - și Adunarea va avea parte c u E l la această domnie universală. În timp ce noi așteptăm aceasta, noi suntem deja așezați în E l în locurile cerești (Efeseni 2,6).

Epistola către Evrei se referă mereu la Psalmul nostru. În Evrei 1,3 șederea lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu este dovada împlinirii desăvârșite a lucrării prin care noi am fost curățiți. În versetul 13 al aceluiași capitol este citat Psalmul 110, ca să dovedească că El nu este numai Dumnezeu, ca în Psalmul 45, numai Creatorul cel veșnic, ca în Psalmul 102, ci și Fiul. În capitolul 8, El stă la dreapta lui Dumnezeu ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, unde Duhul Sfânt leagă împreună versetul întâi și al patrulea al Psalmului 110. În această caracteristică, Hristos este Slujitorul adevăratului Cort, al Locului Preasfânt ceresc, are milă de slăbiciunile noastre, ne dă deplină libertate să intrăm înaintea Tronului Harului, ne dă ajutor la vremea potrivită și ne mântuiește p e d e p l i n, Acela prin care noi ne apropiem de Dumnezeu (cap. 7,25). Toate acestea nu au fost cunoscute credincioșilor vechiului legământ. În cap. 10,12-13, El S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, ca mărturie a lucrării pe care El a făcut-o. Șederea Sa la dreapta lui Dumnezeu, ne lasă deci să recunoaștem desăvârșirea absolută a lucrării Sale. Nici aceasta n-a fost cunoscută sub Lege. În cap. 12,2, Domnul Isus S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu ca Urzitorul credinței și ca Cel ce o desăvârșește, ca să ne dea părtășia, parte și bucurie cu El Însuși.

În Coloseni 3,1 Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu, și v i a ț a n o a s t r ă e s t e a s c u n s ă c u E l î n D u m n e z e u. Noi avem deja acum parte de v i a ț a Sa; când El va fi descoperit, vom fi și noi descoperiți cu El în slavă. Poate să fie o părtășie mai desăvârșită pentru prezent și veșnicie?

Potrivit cu Apocalipsa 3,21 El ne va lăsa să ședem împreună cu El pe propriul Său tron, așa cum El a stat împreună cu Tatăl Său pe tronul Acestuia. În Apocalipsa 4 și 5, toți sfinții proslăviți care stau pe tronul Său, alcătuiesc o parte a acestui întreg simbolic, care este numit T r o n u l și al cărui punct central îl ocupă Mielul junghiat.

S-ar putea aminti mult mai multe locuri, mai ales cu privire la preoția lui Hristos, amintită în versetul 4. Însă locurile citate până acum ajung ca să arate că dacă Psalmul 110 ne prezintă pe Hristos ca Acela care ca Omul înviat este s i n g u r u l care ocupă locul înălțării în cer, Noul Testament leagă pe credincioși c u E l în această stare. Noi suntem uniți cu El, într-un chip deplin și cuprinzător, în șederea Sa la dreapta lui Dumnezeu. Dacă El stă acolo, noi suntem în El; dacă El domnește, și noi domnim cu El; dacă El este Împărat și Preot pe tronul Său - noi suntem împărați și preoți împreună cu El. Dacă în cele din urmă, când ne coborâm iarăși din această înălțime pe pământ, Îl întâlnim ca trimis al Tatălui, care "pe drum a băut din pârâu", atunci noi suntem uniți cu El și în aceasta; căci El a spus: "Așa cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume" (Ioan 17,18).

PSALMII 132-134

Părtășia cu Hristos, adevăratul David, adevăratul Aaron și adevăratul Melhisedec

Am tratat deja acești Psalmi într-o altă carte⁹, așa că nu este necesar ca să revin aici în detaliu asupra lor.

În Psalmul 132 DOMNUL se gândește la toată osteneala Preaiubitului Său, care avea numai un singur gând: să proslăvească pe Dumnezeu și să caute un loc de odihnă pentru Chivot, pentru tronul DOMNULUI în mijlocul poporului Său. Acest loc de odihnă l-a găsit David în Sion, muntele Harului împărătesc. Ca răsplătă a osteneții sale, Dumnezeu l-a întărit pentru totdeauna pe tronul său, și anume în persoana a d e v ă r a t u l u i Solomon; căci într-o singură persoană, în Hristos, sunt unite caracterele simbolice ale celor doi, David și Solomon. Dumnezeu răspunde la rugăciunea și suferințele împăratului Harului, prin aceea că El Îl face Împărat al Slavei. Atunci va fi o armonie deplină între El, cei evlavioși ai Săi și preoții Săi. Tot ceea ce reprezintă Sionul - locuința lui Dumnezeu, odihna veșnică, locul bunătății și Harului, al bucuriei și al cântării de laudă, al puterii și al biruinței, locul împărăției și al preoției - totul va fi în deplină concordanță cu Ființa Aceluia care va domni în Ierusalim în timpul împărăției de o mie de ani.

Tot așa va fi și cu Ierusalimul ceresc. Acest oraș va fi locul p ă r t ă ș i e i v e ș n i c e. Hristos l-a ales, l-a dorit ca locuință a Sa. Acolo El va poseda o preoție împărătească, ale cărei cântări de laudă vor fi desăvârșite și a cărei bucurie va fi deplină și care se va ridica la nivelul Slavei Domnului Isus. Toți sfinții vor fi adunați acolo; Hristos Își va găsi deplina satisfacție în cei ce sunt ai Săi (Isaia 53,11), precum și aceștia în El. Tatăl Își va găsi plăcerea în Fiul Său, așa precum Acesta în fiii oamenilor.

Psalmul 133 ne prezintă p ă r t ă ș i a r e c i p r o c ă a c r e d i n c i o ș i l o r: "iată ce bine și plăcut este pentru frați să locuiască în unitate!" Această părtășie nu poate să existe fără părtășia cu Marele Preot, Capul familiei preoțești: "Este ca mirul de preț pe cap (al lui Aaron)" (versetul 2). Prin prețiosul untdelemn al ungerii Duhului Sfânt noi suntem o preoție sfântă, după modelul lui A a r o n, unită cu Capul ei, cu Hristos. De pe El, ca de pe Hermon, cade roua cerului în jos p e m u n t e l e S i o n u l u i, spre aceia care prin Har sunt întemeiați pe El, Capul lor, în relațiile lor veșnice.

În Psalmul 134, Hristos este Mare Preot după rânduiala lui M e l h i s e d e c. Pe baza acestei preoții sfinții care sunt permanent în Casa DOMNULUI laudă pe Dumnezeul lor; și pe baza aceleiași temelii ei la rândul lor vor fi binecuvântați de DOMNUL, care a făcut cerurile și pământul. Tot așa este și cu privire la noi: prin Hristos noi suntem binecuvântații Tatălui; și prin Hristos noi vom lauda pe Tatăl în veșnicie. Această binecuvântare, pentru că este veșnică, nu va putea fi întrecută nici-o dată.

Psalmii 135 și 136 exprimă cântarea universală de laudă. Această laudă va fi și a noastră. Tot ceea ce Domnul Isus a făcut pentru noi, și tot ceea ce El este pentru proslăvirea lui Dumnezeu, va fi totdeauna obiectul bucuriei noastre.

PSALMUL 145

Părtășia dintre Hristos și ai Săi în cântarea de laudă

Asistăm aici la o scenă a cântării de laudă, care se extinde până la marginile cele mai exterioare ale pământului locuit. Hristos, reprezentat prin David, este Conducătorul. El, Unsul DOMNULUI, Împăratul, înalță pe Dumnezeu Său, ca pe Acela care El Însuși este Î m p ă r a t. Dumnezeu la rândul Lui, Îl înalță ca Dumnezeu (Ps. 45,7; 102,27). Este deci Hristos ca Om care vorbește aici prin gura profetului împărătesc. Cântecul Său de laudă are caracterul, pe care noi Îl găsim așa de des în Psalmii

⁹ H. Rossier, Istoria profetică a ultimelor zile și cântările de laudă ale treptelor.

împărăției de o mie de ani, el poartă însă și pecetea veșniciei, căci de trei ori auzim în acest Psalm cuvintele "în veci de veci" (versetele 1,2,21).

Însă Omul Isus Hristos nu este aici singur în cântarea de laudă. Dacă El spune pe de-o parte: "Eu Te voi înălța; voi binecuvânta Numele Tău; Te voi lăuda; voi lăuda Numele Tău", și: "Voi spune strălucirea slăvită a măreției Tale și a lucrărilor Tale minunate" (versetul 5), El adaugă pe de altă parte: "Ei vor vorbi despre puterea Ta cea înfricoșătoare; ei vor face să țâșnească aducerea aminte a nemărginitei Tale bunătați și vor lăuda dreptatea Ta" (versetele 6-7). În versetul 10 aflăm că acești "ei", sunt s f i n ț i i D O M N U L U I, care sunt uniți de către El, Unsul DOMNULUI.

Avem deci a face cu un Psalm care exprimă părtășia în cântarea de laudă. Aceasta este realizarea desăvârșită a ceea ce se spune în Psalmul 35,18: "Eu Te voi lăuda în Adunarea cea mare, și Te voi preamări în mijlocul unui popor mare la număr" (vezi și Ps. 22,45; 40,9-10).

Însă această laudă trece peste cercul adunării sfinților și se extinde până la cele mai îndepărtate ținuturi. Când Hristos spune: "G u r a M e a să vestească lauda DOMNULUI", El adaugă: "Și o r i c e f ă p t u r ă să binecuvinteze Numele Lui cel sfânt!" (versetul 21). Hristos, poporul Său și națiunile de pe pământ, vor fi una în ceea ce privește cântarea de laudă în timpul împărăției de o mie de ani. Astfel, faptele mari ale lui Dumnezeu și măreția Slavei împărăției Sale, vor fi făcute cunoscut f i i l o r o a m e n i l o r (versetul 12), asta înseamnă întregii omeniri.

Așa cum am văzut în Psalmul 22, această laudă a fost deja intonată pentru noi, și anume pe baza învierii lui Hristos și a alcătuirii Adunării, prin coborârea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii. În capitolul 4 al Evangheliei după Ioan, Domnul spune: "Dar vine ceasul, și a c u m a și venit, când închinătorii adevărați vor adora pe Tatăl în Duh și în adevăr" (versetul 23). Acest ceas era a c u m; căci părțile componente, din care el se compunea - descoperirea Tatălui, adevărul în Fiul și prezența Duhului Sfânt - erau prezente în Hristos, pe când El vorbea. Însă acest ceas v a v e n i și atunci când, pe baza lucrării Sale, El va împărtăși celor ce sunt ai Săi aceleași semne caracteristice. Pentru aceasta este necesar să fi născut din Dumnezeu, să primești Duhul Sfânt și să te poți apropia de Dumnezeu în adevăr. Pentru noi deci această oră a venit deja acum; ea este p a r t e a n o a s t r ă p r e z e n t ă ca adoratori. În viitorul apropiat această scenă, așa cum vedem în Apocalipsa 5, se va extinde mai mult și va fi mult mai sublimă. Atunci Hristos nu va mai cânta pe pământ în mijlocul Adunării; El nu va mai conduce, așa cum se vede din Psalmul nostru, nici cântările de laudă de pe pământ în timpul împărăției de o mie de ani. Lui, Mielului din mijlocul Tronului ceresc, I se va aduce cântarea universală de laudă. Acolo El va fi punctul central al laudei, dar nu al unei cântări de laudă pe care El o intonează. Toți sfinții proslăviți în cer vor fi asemenea Lui și cu El și cu o inimă și o gură vor lăuda. Atunci nu va mai fi "toată făptura", așa cum va fi în timpul împărăției de o mie de ani pe pământ, care se unește în acest cântec de laudă, ci miriade de îngeri în cer și întreaga creațiune până în adâncimile pământului și mării (Apocalipsa 5,13).

Psalmul 145 este deci, chiar dacă nu trece în afara domeniului pământului, un exemplu măreț al părtășiei în cântarea de laudă. Temele sale sunt:

Mai întâi măreția de necuprins a lui Dumnezeu, faptele Sale puternice, strălucirea plină de slavă a M a i e s t ă ț i i Sale; marea Sa bunătate și neprihănire care nu se pot despărți de această putere. Pe lângă aceasta Psalmistul laudă î n d u r a r e a și H a r u l S ă u, b u n ă t a t e a S a față de toți, m i l a S a. Există ceva cu mai multă compătimire ca inima Sa? Și în această privință tot acest Har este de nedespărțit de puterea Sa și este legat de strălucirea plină de măreție a împărăției Sale (versetele 8-13).

În cele din urmă ne sunt descrise toate dovezile cu privire la ceea ce umple inima lui Dumnezeu față de ființele slabe și sărmene, cum suntem noi: El s p r i j i n e ș t e, î n d r e a p t ă, h r ă n e ș t e, s a t u r ă. Drumurile Sale sunt cărări ale n e p r i h ă n i r i; E l e s t e a p r o a p e de aceia care Îl

cheamă, care Îl strigă; El p ă z e ș t e pe toți cei care Îl iubesc (vers. 14-20). Nu se pare că se aude vorbind oaia din Psalmul 23?

Dar și Hristos Însuși a mers pe acest drum, pe care El a avut pe DOMNUL ca Păstor al Lui. De aceea El se poate face una în cântarea de laudă cu aceia care Îl au ca Păstor al lor.

Găsim deci aici, toate subiectele cântării de laudă - fie că este vorba de Dumnezeu cel Atotputernic, măreț și sublim, de diversele descoperiri a ceea ce este El în dragostea Sa, sau în cele din urmă de toate faptele Sale și căile Sale de Har cu ai Săi. Toate acestea pot fi d e j a a c u m subiectul laudei noastre.

În continuarea acestui Psalm urmează cei cinci Psalmi de Aleluia, care alcătuiesc finalul întregii cărți. Însă Psalmul 145, ca să zicem așa, intonează acest cor, pentru că aici se aude vocea Domnului Isus Însuși, care dă tonul cântării de laudă a sfinților, care sunt în părtășie cu El.

Psalmii Aleluia conțin cântarea de laudă a rămășiței mântuite (Ps. 146), a Ierusalimului (Ps. 147), a cerului și a pământului (Ps. 148), apoi cântecul cel nou al lui Israel (Ps. 149), în cele din urmă lauda veșnică din L o c u l P r e a S f â n t, care va fi acompaniată de toate instrumentele muzicale ale Templului. Aceasta este lauda veșnică în p u t e r e a t ă r i e i Sale, lauda a t o t c e a c e a r e v i a ț ă!

Pentru cei răscumparați t o a t e au ca scop cântarea veșnică de laudă.